

MIHÁLYI ANTAL

I l l i n é n i á l l a t k e r t j e

MIHÁLYI ANTAL

I l i n é n i á l l a t k e r t j e

2011

MIHÁLYI ANTAL:
Ili néni állatkertje

Fényképek:
Mihályi Antal
Borító:
Mihályi István

MIHÁLYI KÖNYVKIADÓ

BUDAPEST

2011

Copyright: © Mihályi Antal

TARTALOMJEGYZÉK

1. Az alkóv lakói	5
2. Gertrúd iskolája	9
3. Bonifác költözködik	12
4. Kutya-macska barátság	16
5. Rokonságok	21
6. Új lakók	24
7. Sportesemények	29
8. Egy kis zenebona	36
9. A nagy kirándulás	42
10. Ili néni születésnapja	50

1. Az alkóv lakói

Este tíz óra volt. Mindenki aludni tért, az összes lámpát eloltották, a ház elcsendesedett. A falióra nagymutatója rálépett a tizenkettes számra és mély zengő hangon elkezdett ütni. A hang nem volt erős, de mégis betöltötte az egész szobát, a nagy tölgyfa ajtótól az utcára nyíló ablakokig. Behúzódott abba a szobába is, amelyiket csak akkor használtak, amikor vendégek jöttek a lakás gazdájához, Ili nénihez. Behúzódott a szoba kert felőli oldalából benyíló alkóvba is. Ez az alkóv amolyan „fülke-féle” volt, mindössze négy lépés hosszú, négy lépés széles, és ablakai a kertre nyíltak.

A lakás többi része elcsendesedett, de az alkóvban továbbra is valamiféle halk nesz volt, nem is halk neszezés, hanem kisebb zaj, mintha kis tárgyak, vagy élőlények mozognának ide-oda. A kert felőli széles ablakon besütött a hold, és megvilágította azokat, akik a zajt okozták. Kis szörmeállatok voltak, a lakásban lakó Ili néni szörmeállatai. Egy részük ilyenkor szintén nyugovóra tért, de voltak olyanok is, például Gertrúd, a bagoly, vagy Grizelda, a macska, akik az éjszakai órákban sem pihentek.

A kis állatok az alkóvban laktak, mindegyiknek megvolt a saját lakóhelye, egyesek a dívány különböző sarkaiban, mások Ili néni nagyszámú díványpárnáinak egyikén, megint mások az itt elhelyezkedő karosszékeken, vagy a középén álló kis asztalon. A szörmeállatok, ha bárki is belépett a szobába, a helyükön nyugodtak, de ha nem volt ott senki, így olyankor is, amikor a ház elcsendesedett, kimozdultak, és elkezdték élni saját életüket, hogy azután, ha valaki bejött, újra visszatérjenek megszokott helyükre. Ez persze nem mindig sikerült, és sok fejtörést is okozott Ili néninek, hogyan került például Gertrúd a díványra, amikor reggel még a dohányzó asztalon látta.

Az alkóv mindhárom oldalán ablakok voltak, így aki kintről benézett, jól láthatta a benti bútorok lakóit, különösen azután, hogy besötétedett, mert belülről kis fényszórók világították meg a helyiséget. Így persze a bennlakók számára is biztosítva volt a világosság, még akkor is, amikor a holdat eltakarták a felhők. Ezért gyakran olyanok is fennmaradtak, akik általában a nappali világossághoz vannak szokva.

A kis helyiség hátsó ablaka előtt kis rózsafa asztalon nagyon szép növény állt. Barna cserépben levő földjéből sugárszerűen kétujjnyi vastag zöld szárok nyúltak a magasba, amelyeken a haragos-zöld levelek szinte ragyogtak, ahogy visszaverték a napfényt. A különös, de nagyon szép növénynek különös, de egyáltalán nem szép neve volt: „Zamioculcas”, de mivel ezt nemcsak megjegyezni, de kimondani is igen nehéz, a továbbiakban Zaminak fogjuk nevezni.

A Zami

Ezek a kis állatok, hasonlóan nagyobb társaikhoz, persze nem mind a rózsafa asztalon éltek, hanem – mint már említettem – a helyiségben lévő különféle bútorokon, a jobb oldalon levő széles díványon, a vele szemben álló dohányzó asztalon vagy a mellette lévő két karosszék egyikén, és persze a könyvespolcon, amelyen egyébként Gertrúd lakása is volt. (A Zamira csak időnként szokott átrepülni, hogy .... na, de ezt már mondtam.)

Gertrúd

A díványon lakott Bееa báránka is, barátnőjével, Milikével a kék tehénnel, de itt lakott Filoména a nyúl, és Jaroszláv, a ló is. Ezek mezei állatok lévén a dívány középső, sík felületét foglalták el, helyet hagyva kissé távolabb tőlük Agenornak a kis orrszarvúnak és a Salamon nevű oroszlánnak. És persze itt lakott Valentin, a tigris is. A dívány párnáin laktak az egerek: Edwin, Ervin és Elemér. És persze Bonifác a majom, aki azonban folyton másik lakásba költözött, mert sehol sem bírt sokáig megmaradni.

Bееa és Milike

A dohányzó asztalon levő nagy, kerek hamutartó volt a helye Jeromosnak, a vízilónak, aki háborítatlanul élhetett ott, mert a lakásban senki sem dohányzott, Ili néni ugyanis nem szívelhette a dohányfüstöt.

A dohányzóasztalka mellett két karosszék terpeszkedett. Mindkettőn egy-egy párna is volt, ami igen kényelmes otthont adott a baloldali karszéket elfoglaló három plüss macinak, Barnabásnak, Mózesnek és Herbertnek. (Herbert volt a legkisebb, ő még iskolába járt.)

Nem kevésbé volt kényelmes párnával ellátva a jobb oldalon elhelyezkedő karosszék, ahol öt kutya Milán, Bianka, Zülfikár, Gerzson és a legkisebb: Bikfic lakott. De ezen a karosszéken volt a lakása az egyetlen macskának, Grizeldának, az angóra cicának, és ez a szomszédság – mint látni fogjuk - nem maradt következmények nélkül.

Ezek azok a szörmeállatok, akiknek kalandjairól a könyv szól. Ezekre a kalandokra azonban most nem kívánok kitérni, hiszen erről szólnak a következő fejezetek. Különben is elütötte már a tízet, én is elmegyek aludni.

2. Gertrúd iskolája

A nagy falióra elütötte a kilencet, és hétfő lévén az iskoláskorú szörmeállatkák sorra érkeztek, hogy elfoglalják helyüket a tanteremként szolgáló nagy, négyszögletes párnán, amely a dívány szélén, hátul helyezkedett el, közvetlenül a baloldali, piros bársonnyal bevont, henger alakú karfa alatt, amely hegyként magasodott az ülőrész síkja fölé.

Edvin, Ervin és Elemér, a három kisegér, már ott ült a helyén Salamon, a kis oroszlán és Herbert mackó között, de a legtöbben nem túlságosan siettek elfelejteni a vasárnapi pihenőt.

- Igyekeztek gyerekek, mert így sohasem fogjuk elkezdni a tanítást – noszogatta tanítványait Gertrúd, a tanító néni, aki már fent ült a katedrául szolgáló kispárna tetején.

- Csak ennél nagyobb baj ne érjen – morogta magában félhangosan Agenor, a kis orrszarvú, aki mindig mindennel elégedetlen volt és csak nagy nehezen tudta elviselni az iskolai fegyelmet.

- Hallottam, mit mondtál – szólt le a kispárnáról a tanító néni. - Ha még egyszer szemtelenkedsz, nem vehetsz részt a testnevelés órán! Megértetted?

- Igenis! - morogta Agenor fejét lehorgasztva, majd, hogy haragját kitöltse valakin, amikor látta, hogy a tanító nem néz oda, orrán levő szarvával nagyot döfött a mellette lépkedő báránka oldalába.

- Nee bááánts! – bégetett panaszosan Beea, igyekeztén távolabb kerülni dühöngő iskolatársától. Ez sikerült is neki, és végre elhelyezkedhetett a második sorban, barátnője Milike, és a kis Bikfic kutya között.

Lassan mindenki elfoglalta a helyét. Utoljára Filoména nyúl jött meg. Sietve, szinte futva érkezett, ami feltűnt Gertrúdnak is.

- Hogy lehet, hogy te vagy az utolsó, Filoména? – kérdezte. – Mindig te szoktál első lenni, hiszen te vagy a leggyorsabb.

- Igen, de most messziről jövök – válaszolta a nyúl. – Nagyon sok munkám van a sportnap szervezésével.

- Jól van, végre mindannyian itt vagytok – bólintott a tanítónő. – Ki fogja megmondani, milyen óra következik és miért?

Egy darabig senki nem mozdult, végül Ervin jelentkezett farkincáját felnyújtva.

- Mindig csak Ervin jelentkezik – szólt bosszúsan Gertrúd. – A többiek nem mernek megszólalni? Nos, akkor hadd halljam, Ervin!

- Az első óra mindig a Megjelenés-tudomány – darálta felállva a kisegér – mert egy szőrmeállatnak legfontosabb feladata, hogy megjelenésével magára vonja a szemlélő figyelmét, és lehetőleg kiváljon a környezetből és társai közül.

- Helyes! – bólintott Gertrúd. - Látom szó szerint megtanultad a leckét. Tehát mit kell tenni? – ..... – itt körülnézett, majd rámutatott a báránkyára. – Elmondanád, Bееea?

A kis bárány felállt és zavartan körülnézett, majd sírva fakadt:

- Neem értetteem, mit mondott Eeervinke – bégetett könnyeit törülgetve.

- Magyarázd el neki egyszerűbben Milike! – mondta a tanító néni.

A kis tehén nem gondolkodott sokáig, hanem felállt és rávágta.

- Szépnek kell lennünk!

- Hát így is lehet mondani – mosolygott Gertrúd. - És mivel lehet ezt elérni Salamon?

Salamon, a kis oroszlán, felállt, és egy kicsit gondolkozott, mielőtt megszólalt volna.

- Úgy gondolom – válaszolta azután megfontoltan - hogy mindegyikünknek mást kell tenni, hogy szépek legyünk. Nekem például fel kell borzolnom a sörényemet.

- Okos vagy Salamon! – dicsérte meg a tanító néni. – Érted már Bееea? Tehát neked mit kell tenned?

Gertrúd iskolája

- Feeelborzoló a sörényeemeeet – válaszolta diadalmasan Beee.

Általános nevetés tört ki.

- Neked nincs is sörényed – mosolygott Gertrúd néni, – viszont hosszú, fehér gyapjad van, azt kell kifésülnöd, akkor leszel szép! - vigasztalta a kis bárányt, akinek már újra sírásra görbült a szája. - És neked mit kell tenni Filoména? – kérdezte a nyulat.

- Az egyik fülem előre kókad, a másikat hátracsapom – volt a válasz.

- Én pedig kilógatom a nyelvemet – szólt közbe Bikfic kutya.

- És te mit fogsz tenni? – kérdezte Gertrúd Milikét.

- Semmit – felelte gögösen a tehénke. – Én kék tehén vagyok, kék vagyok és így vagyok szép!

Mire mindenki elmondta, mit kell tennie, éppen letelt a Megjelenés-tudomány óra.

A szünet után a Tisztálkodástan óra következett. Ebben a tárgyban a két kis kacsza, Edina és Erika volt a legjobb. Nem csoda, a nap nagy részét a kacsák vízben töltik. Bezzeg nem jeleskedett Milike, a tehén (hiába mondta, hogy ő kék tehén, neki nincs szüksége mosdásra), de Agenor és Salamon sem. Persze a sivatagban nehéz tisztálkodni, vizet alig találni, legfeljebb homokot. Salamont nem nagyon zavarta, hogy nem tudott kielégítő választ adni a tanítónőnek arra a kérdésére, hogyan lehet a szőröket tisztán tartani, de a kis orrszarvút nagyon elkésérítette, hogy egész nap nem sikerült egyetlen elismerő dicséretet kapnia.

Végre azonban elérkezett az ő ideje: a várva várt Testnevelés óra. Gertrúd bagoly két részre osztotta diákjai csapatát. Az egyik csapat kapitánya Filoména volt, a másiké (Na, mit gondoltok, kicsoda? Hát persze, hogy ő lett – Agenor).

A tanító néni kijelölte a foci pályát, és középre állva feldobta a labdát. A fürge Filoména ügyesen elkapta füleivel, és elindult az ellenfél kapuja felé, amelyet Herbert maci védett. Nagy sebesen futott, a labdát maga előtt pörgetve lábaival előre rúgta, majd utolérve újra belerúgott. Már a kapu előtt volt, amikor a kis oroszlán oldalról megközelítette a nyulat, és elrúgva előle a labdát, hazaadta Herbertnek.

A mackó elkapta, és jó messzire kirúgta. Bikficnek akarta továbbítani, de Elemér, az egerek legidősebbike megszerezte, és elindult vele előre. Bikfic kutya utána rohant, utolérte, leszerelte, majd körülnézett, és Agenorhoz továbbította. Az orrszarvú szarvával elkapta a labdát, és feltűzve rá, egyenesen a másik csapat kapuja felé indult. Hiába próbálta megállítani Ervin és Elemér, hiába ugrott elébe Filoména, Agenor, mint egy gőzmozdony, félrelökte, és tovább robogott a kapu irányában. Az elébe ugró Beeeát úgy fellökte, hogy a bárány bukfencet hányt a levegőben, csak azután huppant vissza a díványra, (amely – szerencsére – kellően puha volt és így a zuhanás nem tett kárt benne) és a labdát az orrszarvára tűzve egyenesen berontott az ellenfél kapujába, hiába próbálta a kaput védő kék tehénke megállítani.

- Góóól – kiabálták tele torokból Agenorék. Annál hevesebben tiltakozott az ellenfél csapata:

- Csalás! – ordította Ervin.

- Falt volt – kiabált Elemér is. – fellökte Beeeát!

- Szabálytalanul vitte az orrán a labdát – tiltakozott a nyúl is. – Ez nem megengedett a futballban.

Gertrúd tanító néni megállította mérkőzést, és elővette a játékszabályokat tartalmazó könyvet, de bármilyen figyelmesen olvasta is el, sehol sem talált utalást arra, szabályos-e, ha valaki az orrán lévő szarvára tűzve viszi be a labdát az ellenfél kapujába, és bár ő is érezte, hogy a gól nem volt egészen szabályos, sípjába fűjt, jelezve, hogy az orrszarvúék csapata 1:0-ra vezet, majd a nagy fali órára nézve lefújta a mérkőzést.

- A tanításnak vége, hazamehettek – szólt a bagoly. – Viszontlátásra!

- Viszontlátásra, tanító néni! – válaszolták kórusban az iskolás kis szörme állatok és máris tolongtak kifelé a tanteremből. (Most jut eszembe, hogy az iskolának a nagy, lapos, sárgásbarna párna volt a tanterme, ezért nem kifelé tolongtak, hanem csak szétszéledtek, és elindultak, ki-ki a saját lakhelye irányába).

3. Bonifác költözködik

A nagy falióra méltóságteljesen elütötte a hét órát és az alkóv lakói feléledtek álmukból. Volt, aki gyorsan, frissen felugrott, de voltak, akik lassan, nehezen, fájó fejjel ébredtek. Ezen utóbbiak közé tartozott Bonifác a majom. Egész nap fel-alá szaladgált, ugrált és mászkált a szörmeállatkák lakta bútorok között, mert Filoména kérésére elvállalta, hogy részt vesz a nagy, közös sportnap szervezésében. Így, amikor az óra elütötte a tíz órát - természetesen az este tízet - azonnal álomba merült a dívány jobb oldali párnáján, (azon a négyszögletes párnán, amelyiken a kék virágok vannak).

Ez a párna magasabban feküdt, kissé feljebb, mint a mellette lévő, kerek, piros, amelyen a három egér, Edvin, Ervin és Elemér osztozott. Ferdén helyezték el, kissé nekidöntve a dívány háttámlájának. Bonifác rosszkedvűen ébredt, mert rosszul aludt. A párna kicsit lejtett és álmában folyton azt érezte, hogy lecsúszik. Emellett zavarta az erős levendula szag, mert Ili néni tegnap észrevett ezen a párnán egy molylepkét és azonnal befújta levendula spray-vel, amit szerintem nem szeretnek a molyok. (Megjegyzem, egyszer valaki kikérte erről egy moly véleményét is, aki azt válaszolta, neki mindegy, csak

finom gyapjúsövet legyen, de vannak olyan társai is, akik kifejezetten kedvelik a finom levendula illatot.)

Csak most látom, hogy elkalandoztunk a tárgytól. Szóval ott tartottunk, hogy Bonifác rosszkedvűen ébredt. Körülnézett, kinek panaszolhatná el, de persze senkit sem talált, hiszen egyedül lakott ezen a párnán.

Morgolódva csapkodott, olyan hangosan, hogy a szomszédban lakó egerek egyike, Elemér, átjött hozzá és meg is kérdezte, mi baja van.

- Nem szeretem ezt a párnát – morgolódott a majom. – Nem elég, hogy levendula szaga van, még ferdén is van elhelyezve. Többször felébredtem, mert úgy éreztem, lecsúszom.

- Akkor miért nem mentél kicsit lejjebb? – kérdezte az egér. – Az aljáról nem csúsznál le.

- Látod, ez az! Az a baj, hogy egyedül lakom! Most, hogy elmondhattam neked, máris jobban érzem magam. Emellett kaptam tőled egy jó tanácsot is. Magányosnak érzem magam. Elköltözöm valahová, ahol nem vagyok egyedül.

- Gyere, költözz hozzánk,- ajánlotta fel a jószívű egér.

- Köszönöm, ez remek ötlet – örvendezett Bonifác.

Bonifác és az egerek

Azonnal élt is az ajánlattal és átköltözött a szomszédos párnára, amelyet barna száron lévő zöld levelek díszítettek. Itt is tért nyugovóra, gondtalanul, mert biztos volt benne, hogy végre jól kialakítja magát. Hamar elaludt, és éppen azt álmodta, hogy Afrikában van egy kókuszpálma alatt. A

fán nagyszerű kókuszdiók csüngtek és neki csak meg kellett ráznia a fát és már hullottak is a lábai elé. De egyszerre csak az egyik egyenesen a fejére pottyant. Nagyon megfájdult a feje és felébredt. A fejfájása azonban nem múlt el, és rájött nem az álombeli kókuszdiótól, hanem attól, hogy az egyik egér, Edwin rúgta fejbe, amikor meg akart fordulni.

Hát igen, Bonifác új szálláshelyén nem volt magányos. Annyira nem, hogy alig értek el egymástól. Így a majom belátta, az egerekkel lakni nem jelent megoldást, annál inkább, mert alvását még kétszer megszakította egy-egy oldalba rúgás is. Ezért ébredéskor búcsút is vett vendéglátóitól.

- Nagyon jól éreztem itt magamat - hazudta (persze csak udvariasságból,) - de ti hárman nélkülem is túl szűken vagytok. Ezen kívül itt is érezném a levendula szagát, úgy, hogy továbbköltözöm. De azért nagyon köszönöm.

Azzal fogta magát és elindult másik szállást keresni.

- Ha valakit alvás közben fejbe rúgnak, legalább olyan kellemetlen, mint ferde párnán aludni, aminek levendula szaga van – állapította meg. - Legjobb lesz, ha olyan lakásba költözöm, ahol több a hely.

El is indult, hogy felkeresse a három mackót, Barnabást, Mózeset és Herbertet, és megkérje őket, fogadják be, hiszen bőséges hely áll rendelkezésükre a dohányzó asztal melletti karosszéken. Az odajutás már nem ment olyan könnyen, mint az egerekhez való költözés, így igencsak elfáradt, amire a dívány oldalán lemászva és a karosszéken felkapaszkodva megpihenhetett. Ráadásul meglepve tapasztalta, hogy az ott lakók nincsenek odahaza.

Körülnézett, milyen is a mackók lakása, van-e elég hely az ő számára. Megnyugodva állapította meg, hogy bőven van hely. Letelepedett és várt. Jó sokáig üldögélt és mivel az idejövétel alaposan elfárasztotta, végül elnyomta az álom. Arra ébredt, hogy valaki rázogatja. Barnabás volt, a legidősebb mackó.

- Hát te mit keresel itt? – kérdezte nem túl barátságosan. - Tudod te egyáltalán, hol vagy?

- Hogyne tudnám – válaszolt sértődötten a majom. – Azért jöttem, hogy megkérdezzetek titeket, hozzátok költözhettek-e.

- Ideköltöznél? – kérdezte meglepve a mackó. – Én nem bánom, de ezt még meg kell beszélnem a többiekkel. Addig is helyezd magad kényelembe.

Bonifácnak nem kellett sokat tennie azért, hogy kényelembe helyezkedjék, ezért csak bólintott és tovább üldögélt, ott ahol érkezésekor elhelyezkedett és tovább várt.

Most nem kellett soká várakoznia, rövidesen megérkezett az iskolából Herbert, végül pedig Mózes is, aki Filoménánál volt látogatóban, hogy a sportnapi teendőket megbeszéljék. Amikor a majmot meglátta, azt gondolta, ő is ezért jött.

- Szóval te is velünk tartasz? – fordult Bonifáchoz. – Én súlyt fogok emelni, te mit fogsz csinálni?

- Én aludni fogok, ha ti is beleegyeztek – felelte a majom. – De meddig akarsz súlyt emelni? Nem fogja ez zavarni a többieket?

- Dehogy! – csodálkozott a mackó. – Azalatt Herbert futballozni fog, Barnabás pedig, tudod, birkózik.

Bonifác megdöbbszent.

- Akkor nagyon mozgalmasak lesznek itt az éjszakák. Nem tudom érdemes-e ideköltöznöm.

- Ide akarsz költözni? – kérdezte meglepve a másik. – Igazán örülök, de miért zavar téged, ha mi részt akarunk venni a sportnapon?

Most Bonifácon volt a meglepetés sora. Végül sikerült tisztázniuk a félreértést.

- Így egészen más – nyugodott meg a majom. – Most már tudom, ma éjjel nyugodtan fogok aludni.

Tévedett. Kényelmesen elhelyezkedett, nyugodtan álmra hajtotta a fejét, ahogy a többiek és rövidesen elaludt. De nem alhatott sokáig; itt ugyan nem rúgta fejbe senki, de olyan zajra ébredt, mintha gőzmozdony zakatolt volna. Nem egy, hanem három. A három mackó felváltva horkolt egész éjszaka, úgy, hogy többé le sem tudta hunyni a szemét.

- Úgy látszik, nem jó másoknál aludni – állapította meg. – Úgy látszik, nem jó másokkal összeköltözni sem. Keresek valahol egy tágas helyet, ahol nyugodtan pihenhetek magamban.

Azzal megköszönve vendéglátóinak az éjszakai „nyugodalmat”, máris fogta magát és elindult tágas szállást keresni. Rövidesen meg is találta a dívány közepén levő tágas síkságon. Itt sem volt egyedül: nem messze tőle lakott Filoména, a nyúl, Milike, a tehén és barátnője, Beee. Szívesen fogadták, és megnyugtatták, itt senki sem horkol, és senki sem fogja fejbe rúgni. Így estére nyugodtan lepihent, és zavartalanul aludt, egészen addig, amíg hirtelen arra nem ébredt, hogy valami, ami olyan, mint egy robogó gőzmozdony, át nem gázolt rajta.

- Bocsánat! – mentegetőzött a gőzmozdony, illetve Agenor, a kis orrszarvú. - Csak kocogni indultam.

Azzal továbbrobogott, akkora porfelhőt hagyva maga után, mintha nem is a díványon, hanem a sivatagban volna.

- Úgy látom, ez a hely sem ideális lakóhely – morgott Bonifác. – Nem is értem, miért akartam egy sík helyen aludni, amikor alhatnék egy biztonságos fán is. Elvégre majom vagyok – győzte meg magát és elindult a Zami nevű növény irányába, amely mint hatalmas fa emelkedett az alkóv bútorai fölé.

Nem kis fáradságába került, amíg feljutott a kis rózsafa asztalra és onnan a cserépre. Ott megpihent, majd gondosan szemügyre véve a növényt, kiválasztott magának egy jó, széles, biztonságos ágat, amelyet alkalmasnak

talált a pihenésre. Ügyesen, mint egy majomhoz illik, felmászott rá, és megpihent. Nagy nyugalom szállta meg. Csend volt, csak a másik ágon levő koala okozott időnként egy kis zajt, azaz inkább csak neszt.

Bonifácot, aki az utolsó napokban aligha tudta kialudni magát, hamarosan elnyomta az álom. Békés szundikálásából harsány csatazaj ébresztette fel: A két mókus, Krisztián és Baltazár kergetőzött az ágak között fel és alá, nem hagyva ki útjukból azt a kényelmes ágot sem, amin a majom pihent. Bonifácnak ugyancsak erősen meg kellett kapaszkodnia, hogy a két mókus le ne rázza. És még csak meg sem haragudhatott, mert azok minduntalan udvariasan bocsánatot kértek, amikor igen nagyot taszítottak azon az ágon, ahol ő tartózkodott.

Bosszantotta, hogy megzavarták a pihenését, de azzal nyugtatta magát, hogy nappal mindenütt ki van téve ilyesminek, de az a fontos, hogy az éjszakát nyugodtan fogja tölteni. És tényleg, ahogy leszállt az éj, teljes csend lett körülötte és rövidesen mély álomba merült. És ekkor, legszebb álmából hatalmas rázkódás ébresztette fel, akkora, hogy mivel készületlenül érte, kapaszkodni sem volt ideje, és hanyatt-homlok lepottyant. Az történt ugyanis, hogy Gertrúd, a bagoly éppen az ő ágát választotta ki leszállóhelyül éjszakai repülése befejezésül (mert köztudomású, hogy a baglyok nagyon szeretnek éjszaka közlekedni).

Ez már sok volt Bonifácnak. Felmászni már a sötétben nem tudott, így odalent a cserép mellett álmatlanul töltötte az éjszakát, és közben úgy határozott, hogy reggel visszaköltözik régi lakásába, a párnára, amelyet azok a kék virágok díszítenek.

- Rájöttem – mondta magában, - hogy mégiscsak legjobb egyedül lakni. Akkor senki sem zavarja az álmomat, azt a kis magány pedig kifejezetten jó arra, hogy elgondolkozzam a világ dolgain. Majd a párna alján alszom, úgy nem fogok lecsúszni. Különben is, már kifejezetten hiányzik nekem a levendula illata.

4. Kutya-macska barátság

A kedves olvasók közül sokan azt hiszik, helytelen ez a cím, mert a kutyák és macskák közötti kapcsolatot nem úgy szokták jellemezni, mint ahogy én a fejezet címében írtam, hanem így: „kutya-macska barátság”. De tévednek. A „kutya-macska barátság” ugyanis egy fogalom, ami a két vagy több személy közötti kibékíthetetlen ellentétet, végső esetben gyűlölködést

kívánja kifejezni. Ha így írtam volna, azt jelentené, hogy a kis szőrmeállatkák között levő kutyák és az egyetlen macska nem férnek meg egymással.

Kutya-gyűlés

Pedig nem így van. Az öt kutya: Milán, Bianka, Zülfikár, Gerzson és a legkisebb: Bikfic nagyon is jól megfértek az egyetlen macskával, Grizeldával, a fehér angóra cicával. Mindannyian a jobboldali karosszéken laktak, egymás szomszédságában és kifejezetten jó viszonyban voltak.

Mindeddig! Mert a minap történt valami, ami ezt a viszonyt igencsak megrontotta. Ennek oka pedig nem volt más, mint Randolph. Jaj, most jövök csak rá, a kedves olvasók nem hallottak még Randolphról! Nem is hallhattak, hiszen Randolph csak tegnap érkezett. Érkezéséről azonban az egész állatsereglet azon nyomban tudomást szerzett. Mégpedig úgy, hogy tegnap délután Ili nénit meglátogatta barátnője, Manci néni.

- Régen nem láttam már az állataidat – mondta a néni, miközben házigazdája bevezette a vendégszobába és hellyel kínálta. – Vannak már új állatkáid?

- Nincsenek, kedvesem – mosolygott Ili néni. – Mostanában elég sok dolgom akadt, nemigen volt időm még foglalkozni sem a szőrmeállatokkal, nemhogy még újakat szerezzek.

- Na, akkor itt az alkalom, hogy pótoljam a mulasztást – mosolygott Manci néni és elkezdett kotorászni táskájában.

- Csak nem hoztál nekem egy újabb állatot – örvendezett vendéglátója.
– Egy újabb kutyust? A többit is mind tőled kaptam.

- Elég hiba volt – bólintott a vendég. – Sohase jegyeztem meg, mit hoztam utoljára, ezért van már talán négy kis kutyád is.

- Öt – mosolygott Ili néni. – De nem baj, olyan aranyos mindegyik.

- Cica pedig csak egy, ha jól emlékszem – bólintott ismét Mancsi néni.
– Ezért most egy macskát hoztam. Egy kandúrt – tette hozzá még mindig kotorászva a feneketlen táskában.

- Megvan! – csillant fel a szeme, de aztán bosszúsan visszadobta a manikűrkészletet. Még néhány kísérletet tett, amelyek során előkerült a pénztárcája, egy csomag papírzsebkendő, egy notesz és az a fejkendő, amit már két esztendeje elveszítettnek hitt, míg végül diadalmasan felkiáltott: - Ez az! – azzal előhalászott egy kis csomagot és kivett belőle egy fekete plüss macskát.

- Ő Randolph – mondta, átnyújtva Ili néninek, aki rögtön a helyére tette: Grizelda mellé, a jobb oldali karosszékre.

Amikor végre a vendég és a házigazda elhagyta a szobát, a kandúr felháborodva fordult Grizeldához.

- Mi az?! Te kutyákkal laksz egy fedél alatt?

- Nem egy fedél alatt, hanem egy párna felett – javította ki Grizelda. – És miért csodálkozol ezen?

- De hiszen a macskák és a kutyák örök ellenségek – magyarázta a kandúr. – El tudom képzelni, mennyi kellemetlenséget okoztak már neked.

- Egyáltalán nem – mondta csodálkozva Grizelda. – Sőt, igazán figyelmesek. Amikor például tegnap Zülfikár éjjel megugatta teleholdat, reggel Milán átjött hozzám és bocsánatot kért a nevében.

- Ahá! – kiáltott diadalmasan Randolph. – Szóval egész éjjel ugatta a holdat. Ezt egész biztosan a te bosszantásodra tette. És persze te ostoba jóhiszeműségemben megbocsájtottál nekik. Most azonnal menj át hozzájuk, és csapjál botrányt.

- Nem is ugatott egész éjjel. Nem megyek! – tiltakozott a cica. – Menj te, ha akarsz!

- Át is megyek – mondta határozottan Randolph – de abban nem lesz köszönet.

Azzal fogta magát, és nagy dérrrel-dúrral átment a karosszék túlsó oldalára, ahol az öt kutya éppen uzsonnázott.

- Azért jöttem, hogy tiltakozzam az éjjeli ugatások ellen – mondta tettetett felháborodással. – Felháborító, hogy a kutyák, nem törődve másokkal, zavarják a többi szomszéd nyugalmaát.

- De hát mi nem ugattunk – védekezett meglepődve Gerzson. – Sajnos Zülfikár nem tudott ellenállni a teleholdnak és elkezdte ugatni, de mi hamar leállítottuk. Milán pedig reggel átment Grizeldához, és bocsánatot kért.

- Ezt nem lehet egy bocsánatkéréssel jóvátenni – mondta fennhangon a kandúr. – Ilyen szemtelenségre csak ti, kutyák vagytok képesek.

- Ezt kikérem magamnak, illetve magunknak – ugrott fel haragosan Milán a legnagyobb a kutyák között. - Egyébként jellemző a macskák pimaszságára, hogy köszönés nélkül betolakodsz ide, anélkül, hogy bemutatkoznál.

- A nevem Randolph – vágta oda gögösen a kandúr. – Jól jegyezzétek meg, mert még fogtok hallani rólam.

Ezzel megfordult és határozott, gyors léptekkel elhagyta az öt kutya szálláshelyét. A határozottsággal haragját és elszántságát kívánta hangsúlyozni, ugyanakkor azonban úgy érezte, nem árt, ha lépései gyorsak is, mert tartott tőle, hogy a kutyák esetleg tettelesen kívánják megtorolni fellépését.

Ettől az időtől kezdve a karosszék lakói között tényleg „kutya-macska barátság” alakult ki. Milán, Gerzson és Bikfic, akik eddig mindig nagyon kedvesen köszöntek Grizeldának, most elfordították a fejüket, ha találkoztak, Bianka, és főleg Zülfikár pedig gúnyos megjegyzéseket tettek, amikor elmentek mellette.

Ennek ellensúlyozásaként Randolph fennhangon szidalmazta a kutyákat, ha valamelyiket meglátta, Grizelda pedig fünek-fának elpanaszolta, hogy milyen rossz szomszédok a kutyák.

Ez így ment hetekig, és talán még most is így menne, ha nem jön közbe az a bál, amelyet az egerek a Nemzetközi Sajtnap alkalmából rendeztek, és amelyre valamennyi állatot meghívták, természetesen a kutyákat és a macskákat is. Az ünnepélyes megnyitó után az egerek cincogó kórust alkottak, és előadták a legújabb – sajtokkal kapcsolatos – slágereket. A műsort Ervinkének, a legkisebb egernek szavalata zárta, aki az „Óda a sajthoz” című verset adta elő nagy átérzéssel, majd elkezdődött a mulatság.

A tánchoz a zenét ugyancsak a cincogó kórus szolgáltatta, amelyhez más állatok is csatlakoztak. Természetesen igen halkán, hogy ne hallatsszék át a szomszéd szobába, bár Ili néni úgysem hallotta volna meg, mert a TV-t nézte. Ahogy a tánc elkezdődött, Milán felkérte a fehér Biankát, Randolph pedig természetesen Grizeldát vitte táncba.

Persze nemcsak ez a két pár táncolt, hanem például Salamon, az oroszlán Milikével, a tehénnel, vagy Bonifác Beeeával. Mivel azonban kevesebb volt a lány, többen partner nélkül maradtak, így a másik két kutya is. (Bikfic túl fiatal volt, még nem tudott táncolni.) Egy darabig csak vártak, azután megindult a lekérés, de még így is sokan hoppon maradtak.

Ekkor Gerzson gondolt egyet, összeszedte bátorságát, és odaóvakodott a macskapárhoz.

- Szabad egy táncra? – kérdezte udvariasan Grizeldától, majd Randolphhoz fordult: - persze, ha nincs ellene kifogásod.

- De igenis van – mondta dühösen a kandúr, akit meglepett a váratlan fordulat, majd fennhangon, csaknem ordítva folytatta: - Micsoda pimaszság! Hogy jön egy kutya ahhoz, hogy egy cicát felkérjen táncolni!?

A hangoskodásra elhallgatott a zenekar és mindenki őket nézte. Ezt már a kutyák sem hagyhatták szó nélkül. Milán elengedte Biankát, és közelebb lépett a macskákhoz, Zülfikár pedig odaugrott Randolph elé és rákiabált:

Grizelda és Gerzson

- Grizelda megtisztelve érezhetné magát, ha egy kutyával táncolhatna – mondta kivicsorítva éles fogait. – De nem fog! Gerzson, azonnal hagyd ott azt a macskát!

A megszólított habozott egy kicsit, majd megrázta a fejét.

- Nem hagyom, az neveletlenség volna! Különben is Grizeldával addig nagyon jóban voltunk, amíg ez a kandúr ide nem jött. Nekem ő nagyon tetszik.

Milán zavartan hallgatott, Zülfikár pedig hátrább lépett. Ekkor Randolph még egy kísérletet tett:

-Grizelda, azonnal küldd el innét azt a kutyát – mordult a cicára. Grizelda azonban ugyancsak a fejét rázta:

- Nem zavarom el – mondta határozottan. – Gerzson nekem is tetszik és eddig jóban voltunk, amíg te bele nem zavartál engem is ebbe az ostoba gyűlölködésbe.

- Bizony ostoba ez a gyűlölködés a kutyák és macskák között is, de közöttünk teljesen értelmetlen – mondta Elemér, a legidősebb egér, aki közben odajött és a vitatkozók közé állt. - Mi szörmeállatok vagyunk, semmi okunk nincs, hogy az élő állatok buta szokásait utánózzuk. Különben pedig itt mi vagyunk a házigazdák, és nem tűrjük, hogy a vendégek egymással veszekedjenek. Akinek pedig ez nem tetszik, az elmehet, ne zavarja a többieket!

Csend lett, majd újra megszólalt a zene. Gerzson újra meghajolt Grizelda előtt és felkérte, az pedig mosolyogva nyújtotta a karját. A többiek is szétszéledtek, csak Randolph állt magában egy darabig, majd Biankához lépett:

- Igazatok van, ostoba voltam. Bocsánatot kérek. – Majd zavartan meghajolt: - Felkérhetlek egy táncra?

Bianka ránézett, elmosolyodott, majd beleegyezően bólintott.

5. Rokonságok

A kutyák és macskák közötti ellentét elmúlt ugyan, de hatása nem tűnt el nyomtalanul. Az alkóv lakóiban önkéntelenül felmerült a kérdés, hogy az egyes állatok között milyen rokoni kapcsolat áll fenn, illetve az egyes állatfajták milyen viszonyban vannak egymással. Különösen Edvin, a legokosabb egér hozta szóba nap, mint nap ezt a kérdést. Bárkivel is találkozott, legyen az majom, bagoly vagy kutya, azonnal megkérdezte tőle, melyik állatot tartja legközelebbi rokonának, amivel azután szinte naponta véget nem érő vitákat indított el, és elérte, hogy végül mindenki ezen gondolkozzék.

Addig-addig gondolkoztak rajta, beszélgettek róla, amíg Jaroszlávban, a lóban felmerült a gondolat, vitanapot kellene tartani erről a kérdésről, ahol mindenki elmondhatná, amit tud, illetve elmondhatná a véleményét. Ebbe mindenki örömmel beleegyezett. A vitanap időpontjául a következő szombat délutánt választották, mert tudták, hogy Ili néni aznap ebédre hivatalos barátnőinél, Mari néninél és Bözsi néninél. A gyűlés megszervezésével pedig egyhangúlag Filoménát, a nyulat bízták meg, aki már a sportnap megszervezésében is múlhatatlan érdemeket szerzett.

A meghirdetett időben az alkóv lakói összegyűltek a dívány ülésének közepén, ahol elegendő hely volt mindenki számára. Mindannyian ott voltak, és várták, hogy a vita elkezdődjék. De nem kezdődött el semmi, mert elfelejtették, miről is akarnak vitatkozni. Csak ácsorogtak, és egyre türelmetlenebbek lettek. Végül Bonifác unta meg először a várakozást és rákiabált Filoménára:

- Kezdd már el azt a vitát, te vagy a szervező!
- Az én feladatom az volt, hogy benneteket összehívjalak. Itt is vagytok, és vitatkozhattok, amiről akartok.
- Tudjátok ki az, akinek el kell kezdenie a vitát? – kiabált közbe Salamon. – Edvinnek! Ő az, aki napok óta mindenkiel csak erről beszélgetett.
- Úgy van! Úgy van! Edvin legyen a vitavezető! – helyeseltek a többiek.
- Jól van, ha ezt akarjátok – mondta a kis egér. – Úgyis már sokat gondolkoztam ezen. Tehát helyezkedjete el, és kezdjük.
- Azzal helyet foglalt a dívány egyik kis párnácskáján, a többiek pedig köré gyűltek.
- Mint mondtam, - kezdte Edvin - sokat gondolkoztam azon, az itt lévő szőrmeállatokat mi szerint lehetne csoportokba sorolni. De mielőtt elmondanám a véleményemet, szeretném a tiéteket hallani.
- Szerintem leghelyesebb, ha az állatokat nagyságuk szerint osztjuk csoportokba – vélte Filoména, aki nyúl létére a legnagyobb termetű szőrmeállatok közé tartozott. – Ha így tennénk, mindjárt megszűnnének az olyan ellentétek, mint ami a macskák és kutyák között van.
- Csak volt! – helyesbített Gerzson. – Már jóban vagyunk.
- Különösen te és Grizelda – jegyezte meg a rosszmájú Bonifác.
- Ne gúnyolódj Bonifác, mert ez jó gondolat – intette le Jaroszláv. – Például a nagyok csoportjába lehetne sorolni Filoménán és rajtam kívül Barnabást, vagy a kutyák közül Milánt, míg a legkisebbek csoportjába kerülhetne a két kis kacsa: Erika és Edina, Salamon, az oroszlán, Bikfic és Agenor.

A vegetáriánusok

- Ez valóban jó gondolat, - támogatta a ló ötletét Barnabás, a mackók legnagyobbika, de mielőtt folytathatta volna, többen is közbekiabáltak.

- Ez ostobaság – háborgott Agenor. – Igaz, hogy itt Salamonnal együtt a legkisebbek vagyunk, de azt is figyelembe kellene venni, hogy a valódi, élő állatok között, az oroszlánok a legnagyobbak, legerősebbek közé tartoznak, minket, orrszarvúakat pedig a legvadabbnak tartják és a legfélelmetesebbek közé sorolják.

- Na, te sem vagy valami szelíd, és amikor mindenén átgázolva fel-alá rohangálsz, elégfélelmetes vagy – szólt közbe Bonifác, aki semmit nem vett komolyan, de Edvin leintette.

- Ne komolytalankodj folyton Bonifác! De ti, Filoména, Jaroszláv tényleg azt gondoljátok, nagyság szerint kell csoportosítani az állatokat? – fordult a nyúl felé. – Amit a kis orrszarvú mondott, igaz. És ha elfogadnánk az itteniek nagyság szerinti csoportosítását, szétválasztanánk egymástól például a kutyákat, vagy a mackókat. Te Barnabás például nem tekintened rokonodnak a testvéredet, Herbertet, mert az kicsi?

Barnabás zavartan hallgatott, többen pedig helyeslően bólogtak.

- Szóval, mint látjátok, nem volna helyes, ha nagyságuk szerint próbálnánk megállapítani ki kinek a rokona. – döntötte el a vitát a kisegér. – Van valakinek valami jobb ötlete?

- Igeeen! – szólt közbe mindannyiuk meglepetésére Bееea báránka. – Mi, növényevő állatok bizony nagyon félünk a ragadozóktól. Magam is éjjeel sokszor felébreeedek, mert azt álmodtam, hogy egy oroszlán meg akar eeenni.

- Igaza van! – helyeselt Milike. – Úgy kellene szétválasztani az itteni állatokat, hogy húsevők, vagy növényevők.

Néhányan, így a kis kacsák, sőt Jaroszláv, a ló is helyeselt (Filoména nem csatlakozott hozzájuk, mert ő volt mindegyik között a legnagyobb), ekkor Salamon, a kis oroszlán közbeszólt:

- Csak nem velem álmodtál Bееeácska? – kiabált felháborodottan. – Mikor akartalak én megenni téged?

- Teee neem! – tiltakozott zavartan a báránka. – Talán eeegy másik oroszlán leheet.

Erre azután kitört a nevetés, Edvin pedig, megvárva, amíg elcsendesedik, Salamonhoz fordult.

- Mondd Salamon, te mit szoktál enni?

- Én? – kérdezte meglepve az oroszlán. – Természetesen semmit. Miért, te talán láttál már olyan szörme vagy plüss állatot, amelyik eszik?

- Nem hát! És te Bееea, - fordult Edvin a bárányhoz, - te mit eszel?

A báránka csodálkozva nézett az egérre.

- Neem szoktam eeenni – válaszolta hosszas gondolkodás után. – Neem vagyok éhes.

- És ha éhes volnál, tudnál enni? – faggatta tovább Edvin.

- Neeem tudom, - felelte Beee. – Még nem próbáltam.

Újabb nevetés tört ki.

- Azt hiszem, megállapíthatjuk – mondta végül Edvin, a vitavezető, - az, hogy melyikünk mit eszik, illetve mit enne, ha enne egyáltalán, nem lehet alapja, annak, kit hová soroljunk.

- Akkor tehát mi? – kérdezte Gerzson és Filoména egyszerre.

- Csak az, hogy az emberek hová sorolnak minket – válaszolta Edvin. – Magam is sokat gondolkoztam ezen, és rájöttem, mi itt csak helyettesítjük az élő állatokat, és az emberek, mint például Ili néni, úgy kezelnek ugyan minket, mint azokat, de nekünk egymás között nem kell úgy viselkednünk, mint ők és felvenni a szokásaikat.

Evvel azután mindenki egyetértett és a tömeg szétszéledt, éppen időben, mert csikordult az ajtó zára, Ili néni hazaérkezett.

6. Új lakók

Ili néni azonban nem jött egyedül! Pontosabban: egyedül jött, de hozott magával valamit, illetve valakit. Ahogy belépett a szobába, mindenkinek, aki odanézett (márpedig mindegyik kis állat odanézett) feltűnt a nagy csomag, amit a kezében tartott. A csomag nem lehetett valami nehéz, mert a néni könnyedén, csaknem egy újjal tartotta, noha nagy volt, legalább is nagynak látszott.

Az alkóv lakói izgatottan várták, hogy kibontsa, mert érezték, olyasmi lehet benne, ami őket is érinti. De Ili néni nem siette el a kicsomagolást, a csomagot letette az asztalra, majd kinyitotta a másik kezében lévő táskáját és kivette belőle a zsebkendőjét. De ismét meggondolta magát, visszatette a zsebkendőt és kihalászott a táskából egy kis tükröt. Megnézte magát benne, azután újra a zsebkendőt vette elő, megtörülte vele az arcát, majd a tükröt és a zsebkendőt visszatette a helyére és csak aztán fogott neki a csomag kinyitásához.

Végül ez is megtörtént, és a szemlélők nagy meglepetésére kivett belőle egy plüss állatkát, egy elefántot. Felemelte, megnézegette, azután letette a szoba közepén álló nagy ebédlő asztalra. Ám a kicsomagolásnak ezzel nem volt vége: újra és újra belenyúlt a csomagba, amelyből sorban előkerült egy szörme sündisznó, egy majom és végül egy oroszlán.

A régi lakók (Mert kik is lehettek rajtuk kívül a szemlélők?) vegyes érzelmekkel fogadták az újonnan érkezetteket. Voltak, akik nem örültek, és voltak, akiknek örültek, mint például Bonifác örült az új majomnak, mert már

előre látta, milyen vidáman fognak kergetőzni. Ugyanakkor Gertrúd egyáltalán nem örült, ugyanazért.

Közben Ili néni azon gondolkozott, hová is helyezze el az új vendégeket. Mielőtt azonban eldönthette volna, csengettek, ezért fogta a négy kis állatot és letette a dívány közepére, azzal az elhatározással, hogy majd holnap végleg eldönti, kinek hol legyen a helye és kiment, hogy beengedje a villanyóra leolvasót.

Miután megbizonyosodtak róla, hogy a néni már nem fog visszatérni, az egész társaság odagyűlt az új jövevények köré. Még elevenen élt mindenkiben a minapi vita arról, ki kinek a rokona, melyiküket hová sorolják, ezért azonnal elkezdtek az új lakókat kérdésekkel ostromolni. A legkíváncsibb Salamon volt, az új oroszlán feltűnése miatt, de ezt nem akarta mindjárt elárulni, így az elefánthoz fordult:

- Honnan jöttetek? – kérdezte a nála legalább háromszor nagyobb állatot.

- Pontosan nem tudom - válaszolta udvariasan az elefánt. – Nem túl messziről, mert az új gazdánk, Ili néni, ahogy nevét a régebbi gazdám, Erzsike néni szavaiból kivettem, gyalog jött haza, nem szállt villamosra.

- Én messziről jöttem, - vágott közbe a sündisznó. – Éva néni sokáig utazott a villamoson, amíg ehhez az Erzsi nénihez megérkezett. Ott adott át minket, Maxot és engem Ili néninek.

- Ki az a Max? – kérdezte egyszerre izgatottan Salamon és Bonifác.

- Én vagyok – mondta mosolyogva a kis majom. - És téged hogy hívnak? – nézett Bonifácra.

Mielőtt azonban a nagyobb, hosszúszőrű majom válaszolhatott volna, Salamon közbevágott.

- Félreértettél! – fordult az elefánthoz. – Azt akartam megkérdezni, afrikai elefánt vagy-e? Különben hogy hívnak?

- Ibrahimnak hívnak, és nem vagyok afrikai elefánt. Illetve szörme elefánt létemre az indiai elefántok alakját viselem. Az afrikai elefántok magasabbak, hajlottabb a hátuk és nagyobb a fülük.

- Látom, Ibrahim, hogy sokat tudsz a saját fajtádról – állapította meg Ervin, a legokosabb egér. – Sokkal többet, mint a többiek. Például te, Herbert, mit tudsz a medvékről?

Herbert megvakarta a fejét, egy darabig gondolkozott, majd kivágta:

- A medvék szeretik a mézet!

A meglepő válasz hangos derűtséget váltott ki a körülállókban. Herbert lehajtotta a fejét. Nagyon elszégyellte magát, csaknem sírva fakadt. A kis mackónak végül tanára, Gertrúd sietett a segítségére.

- Nem kell szégyellned magadat – vigasztalta. – Az iskolában nem tanultunk még erről, és úgy látszik, odahaza sem volt róla szó. Ez hiba – nézett megrovóan Barnabásra, aki a legidősebb volt a mackók között. – A

fiatalokat tanítani kell, mert ha nem tudnak valamit, rátok, idősebbekre hoznak szégyent.

Körülnézett és mivel látta, hogy a körbenállók abbahagyták a nevetést és őrá figyelnek, folytatta:

- Nem szégyen, ha nem tudunk valamit, amiről eddig nem hallottunk, de ha már elmagyarázták nekünk, szégyen, ha nem tudjuk. Azért mindannyian példát vehettek Ibrahimról.

Csend lett, mindenki elgondolkodott azon, amit a bagoly mondott. Salamon viszont érkezettnek látta az időt, hogy végre beszédbe elegyedhessen az újonnan jött oroszlánal.

- Téged hogy hívnak, és hogy kerültél ide? – kérdezte felé fordulva.

- A nevem Manfréd, és Zsuzsi néni vitt ajándékba Ili néninek. A néni engem egy üzletben vásárolt.

- Akkor hogyan kerültetek össze Maxszal és Ibrahimmal, meg ezzel a tüskés állattal? – értetlenkedett Salamon. – Tényleg, te ki vagy, és mi is vagy tulajdonképpen? – fordult a tüskéshez.

- A nevem Tivadar, és sündisznó vagyok – válaszolta a kérdezett.

- Érdekes – csodálkozott Salamon. – Ismerek disznókat, de azok egyáltalán nem hasonlítanak hozzád.

- Mert mi tulajdonképpen nem vagyunk disznók, - magyarázta türelmesen Tivadar - sőt még rokonságban sem vagyunk velük, az emberek helytelenül neveznek sündisznónak bennünket. Mi sünök vagyunk.

- Rendben van, és hogyan kerültetek össze Maxszal és Ibrahimmal? – faggatózott tovább a kis oroszlán.

- Erzsi néni meghívta magához barátnőit, Ili nénit, Zsuzsi nénit és Éva nénit. Elhatározták, hogy mindegyik megajándékozza a többieket. Erzsi néni és a többiek Ili nénit azzal lepték meg, hogy velünk ajándékozzák meg, mert tudták, hogy gyűjti a plüss állatkákat. Erzsi néni a nála levő elefántot, Ibrahimot adta neki, Éva néni Maxot és engem, míg Zsuzsi néni, akinek nem volt szőrmeállatkája, megvásárolta neki Manfrédot.

Az okos kis sün világos magyarázata végül mindenkit kielégített, még magát az állandóan kérdezősködő Salamont is. Igaz, hogy csak rövid időre. A magyarázat alatt figyelmesen hallgatott, néha bólogatott is. Amikor Tivadar elhallgatott, ő is csendben maradt egy darabig, nyilván azon törte a fejét, mit is kérdezzen, majd újra megszólalt:

- És hol fogtok lakni?

- Hogy hol? – kérdezte meglepetten Manfréd, aki eddig alig vett részt a beszélgetésben. – Ez buta kérdés! Természetesen itt, nálatok!

- Ez nagyon is okos kérdés! – védte meg barátját Agenor, az orrszarvú. – Amint látod, mi mindannyian ebben a kis helyiségben lakunk, de mindenkinek megvan a maga helye. Én például a valódi orrszarvúkhöz hasonlóan a sík terepeket kedvelem, ezért főleg a dívány középső részén

tartózkodom. Ez az én lakhelyem. Aki viszont a magaslatokat kedveli, inkább a párnákon lakik.

Agenor, Ibrahim és Manfréd

- Bocsánat az előbbi megjegyzésért, - szabadkozott az oroszlán. – Én értettem félre.

- Jól van, nem sértődtem meg – mondta elégedetten Salamon, akit bántott Manfréd előbbi megjegyzése. – De ne gondold, hogy butaságokat mondok csak azért, mert kisebb vagyok nálad!

- Ne veszekedjetekek gyerekek! – békítette a vitázókat az újonnan jött elefánt. – A kérdés nagyon is indokolt. Én például ugyancsak a sík területeket kedvelem, de szívesen vagyok a magasabban fekvő részeken is.

- Akkor a neked a legjobb lesz a szélén elhelyezkedni, a sík rész végén, közvetlenül az alacsonyabb párnák mellett.

- Azt hiszem, nekem az remek lesz, - bólintott Ibrahim. – Nektek, oroszlánoknak célszerű volna egy helyen lakni. De ha már most elkezdtetek veszekedni, nem lesz az együtt lakásnak jó vége.

- Sohase féltsél minket, - intette le Manfréd. – Jól ki fogunk jönni egymással, igaz-e kisöcsém? - kacsintott Salamonra.

- Hát remélem is! – morgott még mindig kissé sértődötten a kis oroszlán, akit nem nagyon győzött meg Manfréd eddigi viselkedése.

- Nekünk nem lesznek hasonló problémáink – szólt közbe Bonifác, aki eddig csendesen hallgatta a beszélgetést. – Én már alig várom, hogy együtt kergetőzzünk Max-szal a Zami fán. Remekül fogunk ott szórakozni.

- Én annál kevésbé – mondta kedvetlenül Gertrúd. – Bonifác eddig is nyugodtan ugrált közvetlenül a fejem felett, amikor gyanútlanul üldögéltem egy ágon, de mostantól, hogy ketten vannak, engem fognak talán

ugródeszkának használni. Azt hiszem, a jövőben csak éjszaka fogok odarepülni.

- A baglyok úgyis éjszakai állatok – nyugtatta meg saját lelkiismeretét a majom. – De azért nyugodtan odarepülhetsz hozzánk nappal is – biztatta Gertrúdot, bár láthatólag kevés sikerrel.

- És te hol szeretnél lakni? – kérdezte Ervin Tivadart.

- Nincsenek különösebb igényeim – mondta a sün némi gondolkodás után. – Bárhol jó nekem, ahol a szomszédság befogad, és nem fél a tüskéimtől.

- Akkor, ha elfogadod, szívesen meghívunk lakni a velünk szomszédos díványpárnára. Az egerek mindig jól kijöttek a sünökkel.

- Így tehát - fordult Ervin az új jövevényekhez – mindegyikteknek megvan már az új lakhelye, helyezték magatokat kényelembe!

Ili néni csak másnap reggel ért rá, hogy végleges helyükre tegye az előző nap hazahozott kis állatokat. Emlékezett rá, hogy tegnap a dívány közepén hagyta, azért egyenesen ott kereste őket, de nagy meglepetésére nem voltak ott.

- Talán rosszul emlékszem - mondta magában. – Lehet, hogy mégis az asztalon maradtak?

Visszament a nagyszobába, de ott sem találta azokat, csak a csomagoló papírok heverték szerte-szét.

Nem tudta mire vélni a dolgot.

- Talán nem a díványra tettem – törte a fejét – hanem amikor a villanyóra leolvasó csengetett, magammal vittem őket az előszobába.

De hiába kereste az előszobában, majd a konyhában, sehol sem találta a kis plüss állatkákat, amelyeket a három barátnője hozott neki. Bánatosan visszament az állatkák lakóhelyére, hogy elkeseregje nekik, mi történt.

- Látjátok Ervinkém, Filoménám, Gerzsonkám - panaszkolta kedvenceinek, - kaptam még négy újabb lakót, de úgy látszik, elvesztettem őket. – Pedig milyen jól mutatott volna valahol az egerek közelében egy sün, vagy melletted Salamon egy másik oroszlán – fordult a kis oroszlánhoz. – Az elefántot pedig...

És ekkor nagy meglepetésére Salamon mellett meglátta Manfrédot.

- Nahát, hogy kerültél ide? – kiáltott fel meglepetve. – Ide tettem volna mind a négyet? De itt nincsenek!

Elkezdte tüzetesebben vizsgálni állatkertjét és rövidesen felfedezte a dívány szélén lévő párnán Ibrahimot, az egerek mellett pedig Tivadart, a sünt. Maxot már nem is kellett keresnie, tudta, hogy Bonifác mellett találja a fán.

- Mindegyik ott van, ahova szántam, de nem emlékszem, mikor tettem őket oda – sóhajtott szomorúan. – Úgy látszik, nagyon öregszem.

7. Sportesemények

Mint már az előbbieken elmondtam, Filoména, a nyúl kapott megbízást a sportverseny megszervezésére. Nem véletlenül választották ki őt erre a feladatra, hiszen közismert volt, hogy futásban szinte utolérhetetlen. (Azért írtam, hogy „szinte utolérhetetlen”, mert állítólag az összes állat közül a gepárdok futnak a leggyorsabban. De mivel a mi kis állatkertünkben gepárdnak nyoma sincs, mondhatjuk, hogy a nyúl – tehát Filoména, a leggyorsabb futó - az utolérhetetlen.)

Filoména el is kezdte a szervezést, de mindjárt az elején nehézségei támadtak.

- Csak nem képzeled, hogy elkezdek futkározni!? – mondta felháborodva Jeromos. – Láttál már olyan vízilovat, amelyik versenyt fut az antilopokkal?

- Itt nincsenek is antilopok – védekezett a nyúl. – Itt legfeljebb orrszarvúval, lóval esetleg nyúllal (például velem) versenyezhetsz. És persze kutyákkal.

- Nos, én kutyákkal sem óhajtok versenyt futni – szögezte le a víziló. - Egyáltalán nem kívánok futni.

- Én sem! – jelentette ki Gertrúd, aki éppen a közelben tartózkodott és tanúja volt a vitának. – Viszont szívesen részt vennék egy repülő versenyen. Például versenyezhetnék a két kis kacsával – mutatott az éppen odaérkezett Erikára és nővérére.

- Mi még nem tudunk repülni – mondta egyszerre Erika és Edina. – Még nem nőttek ki a szárnyaink. De szívesen versenyeznénk Jeromossal úszásban. Meg persze a kutyákkal, azok is tudnak úszni.

A szóváltás pillanatok alatt odacsalta az állatkák nagy részét, és mindegyik azonnal úgy érezte (akárcsak az emberek), hogy hozzá kell szólnia. A két majom mászóversenyt javasolt, amivel a macska is egyet értett, míg a medvék legszívesebben a birkózást választották volna.

Úgy nézett ki, hogy a nagy jelentőségű, rég várt sporteseményből nem lesz semmi. Végül Filoména véget vetett a vitának:

- Úgy látszik – mondta – nem tudunk megegyezni. Pedig mennyit dolgoztam, amíg megszerveztem – tette hozzá sóhajtva. - Akkor már csak azt kellene eldönteni, legyen-e sportverseny, vagy nem. Kérem, tartsa fel a mancsát, aki nem akarja, hogy megtartsuk a sportvetélkedőt!

Egyetlen mancs sem emelkedett a levegőbe, de a nyúl nem elégedett meg ennyivel.

- A szavazás eredménye ugyan világos, de azért csak ellenőrizzük. Most az tartsa fel a mancsát, aki akarja, hogy legyen.

A felszólítás azonban nem érte el a kívánt hatást, mert a jelenlévőknek csak egy része tartotta fel a mancsát.

- Nem értem, az előbb még mindenki mellette szavazott, legalábbis nem emelte fel a mancsát -- fakadt ki dühösen Filoména. - Például te is -- förmedt a hozzá legközelebb álló Jaroszlávra. - Akarod, vagy nem akarod azt a sportversenyt?

- Persze, hogy akarom – felelte a ló. – Azonban nekem..... – akarta folytatni, de a nyúl a szavába vágott:

- Akkor miért nem tartottad fel a mancsodat?

- Ezt akartam az előbb megmagyarázni, de lehurrogtál – válaszolt sértődötten Jaroszláv. - Elsősorban azért, mert nekem nincsenek mancsaim, csak patáim és még sok más állatnak sincsenek mancsai. Másodsorban... – akarta folytatni, de Filoména újra belé fojtotta a szót:

- Akkor a patádat kellett volna felnyújtani! Ibrahim például az ormányát nyújtotta fel.

- Ja, ha nekem is lenne ormányom (bár igazában nem örülnék neki), felnyújtottam volna. De hogy befejezzem, amit az előbb elkezdtem, másodsorban, ha felnyújtottam volna a patámat, hanyatt estem volna.

- Igaza van! – kiáltott közbe Milike, a tehénke. – Ezért nem nyújtottam fel én sem a patámat.

- Én felnyújtottam – mondta panaszosan a kis bárány, – és hanyatt is estem.

- Akkor nem tudom, mit csináljak – mondta sértődötten Filoména. – nincs mit tenni, ne legyen sportverseny.

- Már miért ne lehetne, ha a többség akarja – lépett közbe Ibrahim, az elefánt, aki megunt a sok felesleges huzavonát. – Szóljon, aki nem akar sportolni!

Néma csend volt a válasz.

- Látjátok, mindenki akarja a versenyt – vont a következtetést az elefánt. – De az előbbi vita mutatja, hogy nem mindenki ugyanazt a sportot kívánja űzni. Viszont biztosan lesznek olyanok, akik többfajta sportversenyben is szívesen részt vennének. Nincs tehát más megoldás, többfajta versenyt tartunk.

Az elefánt okfejtését egyhangú lelkesedéssel fogadta mindenki és Ibrahimot mindjárt meg is választották a versenyek fő szervezőjének.

Úgy döntöttek, négy sportágban indítanak versenyt: futásban, ugrásban, mászásban, birkózásban. Erika és Edina, a két kis kacsa, szeretett volna úszó versenyt is, de végül hosszas vita után belátták, víz híján nem sok értelme volna.

Ezek után már semmi akadály nem volt, hogy kijelöljék a sportnap időpontját. Erre jó alkalom kínálkozott: Ili néni a következő vasárnap

barátnőivel elment egésznapos kirándulásra. Ibrahim, akit – mint az előzőkben már említettem, megválasztottak fő szervezőnek – ismertette a versenynap programját.

Miután sokan voltak, akik több versenyszámban is részt kívántak venni, először a futóversenyre került sor, amelynek lebonyolítása mutatkozott a legegyszerűbbnek. A versenypálya ugyanis adott volt: a versenyzők a dívány baloldali karfájától indultak, a célvonal a jobboldali karfánál volt. Erre a versenyre összesen tizenhárom versenyző jelentkezett: Jaroszláv a ló, Agenor, az orrszarvú, a két oroszlán, Manfréd és Salamon, a tigris Valentin, az öt kutya, Gerzson, Bikfic, Biana, Milán és Zülfikár, valamint a három egér, Ervin, Edvin és Elemér és természetesen Filoména, a nyúl, az egész verseny kigondolója és lelke. Jaj, és csaknem elfelejtettem megemlíteni Jeromost, aki mindenki megdöbbenésére, előző elhatározását megváltoztatva, kijelentette, itt az ideje, hogy kipróbálja, hogyan tud egy víziló helytállni a szárazföldön.

Voltak, akik hiányolták (főként a kutyák), hogy a macskák nem vesznek részt a futóversenyen, de Grizelda kijelentette, úgy döntöttek, nem fognak a kutyákkal versenyt futni, ez kellemetlen emlékeket ébresztene bennük. (Ez elsősorban Randolfra vonatkozott, akit egyszer három mérges eb felkergetett a fára.) Az egerek viszont egyetértettek a két macska döntésével, bennük ugyanis a macskák előli menekülés ébresztett kellemetlen emlékeket.

A víziló jelentkezésével az indulók száma tizennégy főre növekedett volna, de végül Jeromos belátta, hogy semmi esélye sincsen másra, csak az utolsó helyre, annál inkább, mert az egerek is visszaléptek ettől a versenyszámtól. Az egerek ugyanis belátták, noha gyorsan szedik a lábukat, az ő lábaik hossza nehezen mérhető össze például egy agáréval, hát még egy lóéval.

Így tehát a versenyzők száma nyolcra csökkent. A nyolc versenyző elhelyezkedett a rajtvonalon és Tivadar, a sündisznó (aki egyetlen versenyszámra sem nevezett be) megadta a jelt. Manfréd és a ló a jelre hatalmas ugrással az élre került, ám kezdeti előnyüket hamarosan elvesztették a kitartó futásban gyakorlottabb nyúllal szemben. Jaroszláv ugyan igyekezett biztosítani előnyét, de megbotlott, így, mire a versenyzésre kijelölt táv közepére értek, a dívány párnáiból rögtönzött lelátókon elhelyezkedő közönség hangos üdvözlőgála közepette Filoména került az élre. Közvetlenül mögötte Zülfikár loholt, aki agár létére nagy gyakorlatot szerzett a nyulak üldözésében.

Már-már úgy látszott, a verseny eldőlt, amikor különös dolog történt. Az alvégen lemaradva szinte teljesen egymás mellett futott a három sereghajtó: Salamon, Bikfic és Agenor. Ekkor a kis oroszlán megemberelte magát (ha ugyan ez a kifejezés oroszánokra is alkalmazható), és futás közben nagyot ugorva megelőzte a másik kettőt. Az ugrás azonban kissé félresikerült és majdnem feldöntötte Agenort. A különben is igen ingerlékeny kis

orrszarvú iszonyú dühbe gurult, lépteit megkettőzve leszegett fejjel fellökte az elébe került Salamont, majd, mint egy mozdony, tovább törtetett és megelőzve az élen haladókat elsőnek futott be a célba, amit Ibrahim ormányának lengetésével jelzett.

A futóverseny

Másodiknak Filoména futott be, közvetlenül a nyomában pedig Zülfikár. A lónak csak a negyedik helyet sikerült elérnie.

Az első három helyezett azután a középső nagy piros párnán elhelyezett, három kis párnáskára állva, a nézősereg tapsa közben fogadta a versenybizottság elnökének, Ibrahimnak és titkárának, Gertrúdnak gratulációját. Érmeket nem kaptak, elsősorban azért, mert nem is volt.

Az eredmény óriási meglepetést keltett a nézőközönség körében, és ezért még nagyobb várakozás előzte meg a következő versenyszámot, az ugróversenyt.

Miután – mint már említettem – csaknem mindenki, kacsától oroszlánig, benevezett az ugróversenyre, úgy döntöttek, nem írják elő, ki milyen módszerrel kíván ugrani, csak az ugrás hossza számít. Az ugrások hosszúságát Gertrúd ellenőrizte röptében a levegőből. Segítségére volt Tivadar, aki semmilyen versenyen nem vett részt, valamint Jeromos. Ők hárman alakították az eredményeket értékelő zsűrit is.

Hogy könnyebb legyen az elért ugrási távolságok kiértékelése, külön csoportba sorolták a helyből ugrókat, a nekifutásból történő ugrásokat, és azokat a versenyzőket, akik nem sík területen, hanem magasból ugrottak.

Agenor a célban

A helyből történő ugrásokkal kezdődött a verseny. Elsőként Milike ugrott, utána Beea következett. Természetesen a kék tehénke ugrása nagyobbra sikerült a kis báránynál, de még Beeánál is kisebbet ugrott Edina és Erika. Eredményük láttán (ami hajszálla egyforma volt) nagyon elkeseredtek, és csak akkor vigasztalódtak meg, amikor a Gertrúd, mint a zsűri elnöke elmagyarázta nekik, hogy nem az eredmény a fontos, hanem a részvétel.

Ugyancsak helyből végezték a távolugrást a macskák és nagyobbra nőtt rokonaik, a két oroszlán. Meglepetésre Grizelda, macska létére, nagyobbra ugrott, mint Salamon, a kis oroszlán. (Az igazsághoz tartozik, hogy a macskalány nagyobb is volt Salamonnál, ami persze csak szörme állatoknál lehetséges.)

A helyből ugrók után következtek azok, akik a távolugráshoz nekifutottak: Jeromos, Filoména és a kutyák. Természetesen senki sem lepődött meg, hogy leghosszabbra a ló ugrása sikerült.

Az ugróverseny további résztvevői nem a földről, hanem fákról, illetve jelen esetben a Zami fáról ugrottak. Ebben a versenyszámban persze a fákon élő állatok jeleskedtek: a majmok, és a mókusok. Részt vehetett volna a versenyben Alfonz, a koala is, de ő túlságosan is lusta volt hozzá. A leghosszabb és legelegánsabb ugrást Krisztián, az egyik mókuska mutatta be a lelkesen tapsoló közönségnek. De bármilyen előnyt is jelentett a magasból való leugrás, a mókusok leghosszabb ugrása is messze elmarad a lóugráshoz képest, ezért – nem véletlenül – az ugróverseny győztese Jarosláv lett, őt is

hirdette ki győztesként a zsűri, de külön dicséretben részesítette a két kis kacsát, Erikát és Edinát, mint a legifjabb korosztály győzteseit. (Érdemeiket nem csökkentette, hogy ebbe a korosztályba rajtuk kívül nem tartozott más.)

A két következő versenyszámot egyszerre folytatták le, mivel nem volt olyan résztvevő, amelyik mind a mászási mind a birkózóversenyben indult volna, kivéve a medvéket, akik közül így a birkózásban csak Barnabás, a legidősebb vett részt, Herbert és Mózes a mászáshoz nevezett be. Versenytársaik a majmok és a mókusok mellett a macskák és az egerek voltak, valamint Alfonz, mivel a koalák ugrándozni nem szoktak a fákon, de mászni annál többet.

A mászóverseny nagyon látványos volt: a versenyzők egyszerre indultak felfelé a Zami ágain. A majom létre elhízott Bonifác mindenki meglepetésére nagy lendülettel indult neki a versenynek, de a kezdeti siker csúfosan ért véget, mert egyszer csak nagy recsegéssel letörött egy ág a kövér majom alatt és ő a földre pottyant. Estében lesodort két egeret, előnyt adva ezzel a kissé lemaradt mókusoknak.

Edvin, a harmadik egér szerencséjére egy másik ágon igyekezett felfelé. Bonifác balesete miatt egy pillanatra a két macska is megtorpant. Edvin kihasználta ezt a pillanatot és a mászó mezőny élére tört. Meg is nyerte volna a versenyt, ha Max a kis majom, valamennyi ismert fogását latba vetve, farkával is kapaszkodva, oldalról meg nem előzi. Őt követte a két mókus utánuk pedig a macskák. Az utolsó helyezett természetesen Alfonz, a koala lett.

Így a mászóverseny ugyancsak váratlan eredménnyel ért véget. Max elsősege nem volt váratlan, de azt senki sem gondolta volna, hogy mászás terén egy egér megelőzheti a macskákat, nem beszélve a mókusokról. De hát a versenyek történte tele van meglepetésekkel!

Nem kevésbé volt izgalmas az utolsó versenyszám, a birkózás sem. Igazában nem is nagyon volt birkózásnak nevezhető, már csak azért sem, mert a mérkőzésre benevezettek nem a szokásos módon küzdöttek egymással. A birkózásra benevezett medve (a legerősebb, Barnabás) és oroszlán mellett ugyanis ott volt Jeromos, a víziló és Ibrahim, az elefánt is.

Miután a többi versenyszámok, ugrás, mászás sem a hagyományos módon zajlottak le, a résztvevők úgy döntöttek, a küzdő felek közül az nyer, akinek sikerül ellenfelét kimozdítania a helyéről.

A bírói feladatot ismét a bagoly, Gertrúd vállalta, miután Ibrahim maga is részt vett a küzdelemben.

Az első küzdő pár Barnabás és Manfréd volt. A bíró csőrével egy kört rajzolt a földre, a mérközők ezen belül elhelyezkedve, felágaskodva és egymást átkarolva nekiveselkedtek, hogy a másikat kilökjék onnan. Az első percekben a birkózó pózban gyakorlottabb medve vezetett és csaknem sikerült az oroszlánt a kör széléről kiszorítania. Utóbb Manfréd is megtalálta ellenfele gyenge pontját. Hirtelen hátralépett és Barnabás csaknem

előrebukott. Ekkor a fürgébb oroszlán oldalt lépett és teljes testsúlyával meglökte a medvét, aki egyensúlyát veszítve kigurult a küzdőteret alkotó körből

A mászóverseny

Az első mérkőzést tehát Manfréd nyerte meg. Büszkén körbejárva integetett a tapsoló közönségnek, majd újra elfoglalta helyét a körben, mivel neki, mint győztesnek kellett Ibrahimmal megküzdenie. Ez a mérkőzés azonban nem soká tartott. Az oroszán az előbbieken jól bevált taktikát alkalmazta: teljes lendülettel nekifutott Ibrahimnak. Az elefánt azonban nem várta meg, amíg ellenfele nekiütközik, hanem ormányával elkapva az oroszánt, kiperdítette azt a körből.

A két utolsó versenyző küzdelmét, egyúttal a sportnap utolsó versenyszámát, nagy várakozás előzte meg. A két nagy testű állat nem nagyon taktikázott, hanem fejüket leszegve egymásnak feszítették, igyekezve egymást a körből kiszorítani. Igyekezetük azonban hiábavalónak bizonyult. Miután hosszas erőlködésük sem tudta a másikat lebírni, a bíró, Gertrúd megállította a mérkőzést.

- A birkózás győztese holtversenyben Jeromos és Ibrahim – hirdette ki.

Az elért eredmények ismételt felsorolása mellett éppen ünnepélyesen be kívánta zárni a sportnapot, amikor a külső ajtó zára csikordult. A plüss állatkák, versenyzők és nézőközönség hanyatt-homlok igyekeztek a helyükre, ami a lökdösődés miatt csak részben sikerült nekik: a társaság fele nem a saját helyén volt, amikor odakint meggyulladt a villany. Szerencsére azonban Ili néni annyira elfáradt a kirándulásban, hogy szokásától eltérően be sem tért állatkáihoz elbúcsúzni, hanem azonnal lefeküdt aludni.

8. Egy kis zenebona

A nagy vendégszobában, amelyből a plüss állatkák lakóhelyéül szolgáló alköv nyílt, állt egy zongora. Nem egy nagy zongora, amilyen a hangverseny termekben látható, csak az a kisebbfajta, amelyet inkább pianínónak neveznek, mint zongorának. Ili néni ezen szokott néha játszani, ha volt ideje, de főként akkor, ha látogatói megkérték rá.

Ilyenkor mindig kicsit kérette magát, hogy ő már olyan régen játszott zongorán, már el is felejtette, hogyan kell, de azután mégis kötélnek szokott állni és a vendégek nagy örömeire mindig nagyon szépen játszott.

Ili néni zongora játékát az állatkák is nagyon élvezték. Maguk is szívesen kipróbálták volna, milyen lehet megszólaltatni a hangszert, de annak fedele állandóan zárva volt, így a néni távollétében csak felmászni tudtak rá..

Egy vasárnap délelőtt a néni éppen a zongora mellett ült és saját magának játszott. Hirtelen rápillantott az órájára és felsikoltott.

- Te szent ég, már tizenegy óra? Fél egyre várnak, el fogok késni!

Azzal felugrott és kisietett a szobából. Percekkel később már hallani lehetett, hogy a külső ajtó becsukódik, Ili néni elment hazulról.

A kis állatok mozgolódni kezdtek. Elsőnek Gertrúd röppent át a nagyszobába, hogy megbizonyosodjék, egyedül maradtak-e? Körül repülte a szobát, majd izgatottan jelentette társainak:

- Ili néni nyitva felejtette a zongorát!

Nagy izgalom támadt, mindannyian felkerekedtek, hogy a kivételes alkalmat kihasználva közelebbről tanulmányozhassák a hangszert. Természetesen Bonifác volt az első, aki felért a zongorára. Egyből rávetette magát a baloldalon elhelyezkedő fehér billentyűk egyikére. Mély dörgő hang volt a válasz.

A majmot a váratlan hang annyira meglepte, hogy ijedtében hátra ugrott a billentyűk mellől, de a hangszer peremén nem tudott már megállni, így egyensúlyát veszítve lebukfencezett. Szerencséjére csak a zongoraszékig zuhant és megpihent az ott lévő párna közepén. Onnan bámult riadtan a többiekre, akik közben szintén felértek, olyan ostoba arccal, hogy mindannyian nevetésbe törtek ki.

- Te nem tudtad, hogy a billentyűk leütése hangot ad? – kérdezte Grizelda, aki, mint a macskák általában, valamennyire járatos volt a hangszerek világában.

Ilyenek lennének a zongora billentyűi?

- Tényleg nem tudtam – vallotta be magához térve Bonifác. – De amikor Ili néni játszik, nem szokott ez a zongora ilyen mély dörgő hangon szólani.

- Persze, hogy nem – oktatta ki Gertrúd. – Hogy milyen a hang, attól függ, melyik billentyűt ütik le.

- Így van! – helyeselt Edvin. – Te éppen a zongorának arra a részére ugrottál, amelyik a mély hangokat adja ki. A magas hangokat a másik oldalon lehet megszólaltatni. Látod így.

Azzal ráugrott egy, a zongora jobboldalán lévő billentyűre. Kellemes magas hang hallatszott.

- Honnan tudsz te ilyen sokat a hangszerekről? – kérdezte meglepve Filoména.

- Mi egerek a ház minden részét jól ismerjük - magyarázta Edvin, nem minden büszkeség nélkül. – A hangszereket pedig különösen szeretem. Már jártam zongora belsejében a húrok között, sikerült megszólaltatnom a hegedű és a nagybögő húrjait, de a legérdekesebbnek találtam a szaxofon és a trombita belsejét. (Az oboát nem szeretem, nagyon szűk.)

- Akkor te énekeket is le tudsz játszani? – kérdezte Milike. – Akkor játszd le nekem, kérlek, azt, hogy „Boci, boci tarka”. Nekem az a kedvenc nótám.

- Nekünk meg azt játszd el, hogy „Kiskacsa fürdik fekete tóban” – mondta egyszerre Erika és Edina.

- Sajnos dalokat nem tudok lejátszani – visszakozott a kisegér zavartan.
- Nem ismerem a kottát.

- A kottát én sem ismerem – mondta elgondolkodva Ibrahim – de a dallamokat elég jól felismerem.

- Mi kutyák pontosan felismerjük a dallamokat, ahogy a más hangokat is megkülönböztetjük – mondta büszkén Milán. - Nekünk, kutyáknak igen jó a hallásunk.

- Már amelyiknek – szólt közbe Filoména, aki nagyon sérelmezte az agarászást, ahol nyulakat üldöznek. - Az agaraknak például nem.

- De annál jobban látnak – vágott vissza a kutya. – Igaz, Zülfikár?

- Így van! Ha nem is hallunk olyan jól és a szaglásunk is rossz, viszont jól látunk, és még jobban futunk - büszkélkedett az agár.

Filoména éppen válaszolni akart, de Gertrúd rászólt:

- Nincs jobb dolgotok, mint az agarászáson vitatkozni, amikor itt a páratlan lehetőség, hogy megismerjük ezt a hangszert? Ili néni bármely pillanatban visszajöhet és leshetjük, mikor fogja megint nyitva hagyni a zongorát!

Nagy csend támadt, mindenki azon gondolkozott, mit is kellene tenni. Végül Jeromos törte meg a hallgatást.

- Igazad van, de mit tegyünk, hogy megszólaltassuk?

- Igazán egyszerű – válaszolt a gyakorlatias gondolkozású Edvin. – Már az előbb rájöttünk, hogy akkor ad hangot, ha rálépünk valamelyik billentyűre. Azt is tudjuk, minden billentyű leütése más-más hangot ad. Csak meg kell találni, melyik hangra kell ugrani és le tudjuk játszani azt a dallamot, amelyiket akarjuk.

Az állatok egymásra néztek, azután, mintha összebeszéltek volna, szinte egyszerre ráugrottak a billentyűkre. Iszonyú hangzavar keletkezett.

Emellett, miután előzőleg semmit sem beszéltek meg, a ráugrás nem is ment zökkenőmentesen. Így Jeromos és Beea ugyanarra a billentyűre ugrottak, aminek az lett a következménye, hogy a kis bárány legurult a billentyűkről és lebukfencezett a zongoráról.

Az állatkák azonban boldogok voltak, mert rájöttek, hogyan tudnak hangokat kicsalni a hangszerből. Össze-vissza ugrándoztak, mint a két majom, de a kutyák sem maradtak az egyszerű ugrálásnál, hanem bukfencet is vetettek.

Gertrúd hiába próbálta leinteni a megvadult tömeget, felháborodott kuvikolását elnyelte a nemcsak ugrándozó, hanem ordítóza fel-alá táncoló gyülekezet kurjongatása.

Kis kacsá fürdik ....

Végül Ibrahim vetett véget az őrjöngésnek. Felemelte ormányát és teljes erejéből trombitálni kezdett. Az elefánt trombitálása, ha az akarja, nagyon kellemetlen tud lenni, és Ibrahim végre eszeveszett trombitálásával

kiadhatta magából a felgyülemlett bosszúságát, amit az értelmetlen zajongás és tombolás miatt érzett.

A tömeg nagy nehezen lecsendesedett és lassacskán meghunyászkodva, visszavonultak a billentyűkről.

- Szégyelljétek magatokat, úgy viselkedtek, mint az örültek – pirított rájuk a bagoly. - Ki látott már ilyet?

- Én már láttam, de azok emberek voltak – vakkantott közbe az egyik kutya.

- Azoknak lehet, de mi állatok vagyunk, méghozzá szörme, illetve plüss állatok – oktatta ki Gertrúd. – Amikor azt mondtam ismerjék meg a hangszert, illetve valamelyiketek, azt hiszem Edvin azt magyarázta, hogyan szólaltassuk meg, arra gondoltam, próbáljunk lejátszani rajta dallamokat.

- Valamelyikünknek végig kellene ugrálnia a billentyűkön – javasolta Edvin. – De csak olyan lehet, aki egyszerre csak egy billentyűre lép. Az lenne a legjobb, ha Bonifác vállalná.

A majom persze örömmel vállalta a feladatot. Először a fehér billentyűkön ugrált végig, kezdve a legmélyebb hangoktól a legmagasabbakig, azután újra kezdte a fekete billentyűkkel, végül pedig a fehéreken és feketéken sorban, ahogy azok egymás után következtek.

- Ezt nevezik skálázásnak, - mondta elégedetten a bagoly. – Most már tudjuk, melyik hangot melyik billentyű szólaltatja meg.

- De azt nem tudjuk, hogyan játszunk le egy dallamot – mondta panaszosan Erika. – Mi például le szeretnénk játszani azt, hogy „Kiskacsa fürdik fekete tóban...”, a dallamot is ismerjük, de nem tudjuk, hogy kezdjünk bele.

- Nos, én talán megpróbálhatok segíteni nektek – mondta szerénykedve a bagoly, aki már alig várta, hogy ismét bemutassa szellemi fölényét a többieknek. – Ili néni ugyanis nem egyszer felültetett a kottatartóra a kotta lapjai közé, hogy össze ne csukódjanak és így alkalmam volt megfigyelni, melyik billentyűket üti le.

Körülnézett és figyelte, hogy a többiek szótlanul, szinte megbűvölten bámulják, majd elégedetten folytatta:

- Ehhez azonban ismét Bonifác segítségére van szükség. Menj be középre – utasította a majmot – a dalokat általában ott szokták lejátszani. Most üss le egy hangot, ti pedig kiskacsák (hiszen azt mondtátok, ismeritek a dalt) figyeljétek, ilyenül szoktak-e kezdeni.

Bonifác végrehajtotta az utasítást. A kacsák szerint az így keletkezett hang megfelelő volt.

- Most innen ugorj egy másik hangra – utasította Gertrúd.

Ezt a hangot nem találták jónak, tehát a majom a következőre ugrott. Ez már jó volt. Azután egy következő billentyűt szólaltatott meg és végül sikerült lejátszani az egész dalt.

- Megfigyeltétek, honnan hová, melyik billentyűre ugrott Bonifác? – kérdezte Gertrúd. – Ha igen, akkor most ti ugráljatok billentyűről billentyűre.

- De mi nem tudunk akkorákat ugrani, mint egy majom – siránkozott Erika.

Erre a bagoly sem tudott mit mondani és már úgy tűnt, nem lesz semmi a kacsák koncertből, amikor Edvinnek (természetesen ismét neki) eszébe jutott a megoldás:

- Hát ne egymás mellett ugráljatok – mondta. – Az egyik álljon az első hangra, a másik a távolabbira és így tovább.

A remek ötlet meghozta a jutalmát és az elégedett közönség tapssal jutalmazhatta meg a két kis zenészt.

A kacsák sikerén felbuzdulva Milike is elő akarta adni a „Boci, boci tarkát”. Bonifác ezt a feladatot a szerzett tapasztalatok alapján játszi könnyedséggel oldotta meg, de újabb nehézség adódott: a kék tehénke sem tudott elég nagyokat ugrani, így ő is csak segítséggel tudta előadni a zeneművet, mégpedig Jeromos segítségével. A közönség-siker tehát itt sem maradt el.

Boci-boci tarka

Ili néni aznap csak későn ért haza. A kapuban összetalálkozott a szomszédban lakó Kovács bácsival.

- Nahát, csak most ért haza, kedves szomszéd asszony? - kérdezte a bácsi meglepetve. – Akkor ki zongorázott magánál egész délután?

- Zongoráztak nálam? – lepődött meg Ili néni. – Egész nap itthon sem voltam!

- Akkor biztosan a szemben lévők hallgathattak valami modern zenét a tévében – vakarta a fejét zavartan Kovács bácsi. – Biztosan az lehetett, igencsak összevissza zene volt. Biztos valamelyik ostoba sorozatot nézték.

Kovács bácsi megjegyzése Ili néninek is szöget ütött a fejébe, így első útja a zongorához vezetett.

- Nahát, nyitva hagytam a fedelét – állapította meg bosszankodva. – És milyen piszkosak lettek a billentyűk. Úgy látszik nagyon poros ez a szoba, ideje volna már egy nagytakarításnak!

9. A nagy kirándulás

Egy szép május végi napon, amikor az alkóv lakói éppen délutáni pihenésüket élvezték, nagy sebbel-lobbal Filoména robbant be közejük.

- Nagy újság van! – lihegte, füleit lebegtetve. – Ti talán nem hallottátok, de tudjátok, én mindig éberem figyelek minden zajra, beszédre és .....

- Ne kertelj annyit, nyögd már ki végre, mi az a nagy szenzáció! – vágott közbe türelmetlenül Manfréd, akit délutáni szunyókálásából ébresztett fel a nyúl.

- Éppen azt próbálom elmondani – mondta sértődötten Filoména. – Szóval hallottam, hogy Ili néni telefonált valakinek.

- Hát ez valóban nagy hír – szólt közbe megint gúnyosan az oroszlán, aki még mindig bosszankodott, hogy megzavarták az álmát.

- Ha sohasem hagyjátok, hogy befejezzem – morogta dühösen a nyúl – akkor nem mondom tovább.

- Igaza van, hagyjátok már beszélni – intette le a többieket Gertrúd.

- Amint mondtam, Ili néni telefonált valakinek – folytatta Filoména, mert már igencsak el szeretne volna mesélni a nagy újságot - és azt mondta, holnapután pár napra elutazik nyaralni.

- Hogy-hogy nyaralni megy? Most még csak tavasz van – kötekedett Herbert. – Csak a jövő héten lesz nyár.

- Nem mindegy neked, nyaralni megy vagy tavaszodni – dühöngött a nyúl. – Az a lényeg, hogy elutazik és mi egyedül maradunk itthon. Miénk az egész lakás!

- És hogy akarod kinyitni a többi szoba ajtaját? – kérdezte Tivadar.

- Ez az egészben a legfontosabb – lelkesedett Filoména. – A néni azt mondta a telefonba, hogy az összes szoba ajtaja nyitva marad, hadd szellőzzenek.

- Hát ez tényleg nagy újság – ismerte be Manfréd. – Ne haragudj, hogy kötözködtem.

- Végre egyszer végigjárhatjuk az egész lakást – örvendezett Jeromos, a többiek viharos helyeslése közepette. – Meg kellene beszélnünk, mivel kezdjük.

- Várjuk ki a végét – intette le bölcsen a bagoly. – Ráérünk akkor is tervezgetni.

Ettől kezdve mindenki izgatottan várta, a nagy pillanatot. És elérkezett. Két nappal később, reggel Ili néni végigjárta a lakást, megnézte az ablakok be vannak-e zárva, a villany le van-e kapcsolva, a vízcsapok nem csöpögnek-e. Végül, némi aggodalommal, de elégedetten fogta két bőröndjét és kiment a bejárati ajtón.

Indulás a felderítő útra

Mindannyian feszülten figyelték, amint az ajtó becsukódik, és ahogy a kulcs-csikorgás megszűnt, egyszerre, mintegy vezényszóra elhagyták megszokott helyüket és elindultak a többi szoba irányába. Tervezgetésről szó sem volt, kitódultak az alkóvból a szomszédos nagyszobába. Az ajtóhoz közel

állt egy nagy ebédlő asztal, körülötte székek, először tehát mindannyian az asztal és a székek lábai között indultak felfedező útjukra.

A bútorok lábai közül nem sokat láttak a szobából, tehát minden irányban igyekeztek kijutni. Onnan kikeveredve előbb szétszéledtek a szélrózsa minden irányába, de azután újabb kis csoportokba tömörülve folytatták az utat.

A jobbfelé indulók előtt, közvetlenül a szoba fala mellett egy hatalmas, barna építmény emelkedett a magasba. Alsó részét vasajtó zárta le, felül fekete márványkő párkány közepén egy óra, körülötte, különböző tárgyak helyezkedtek el.

- Mi lehet ez? – kérdezte álmélkodva Agenor. – olyan, mint egy ház.

- Ugyan, miért lenne a házban egy másik ház – ellenkezett Barnabás. – Egyiketek sem tudja?

A kis csoport többi tagja, Salamon, Bonifác és Herbert, is csak a fejét rázta.

- Ibrahim, teee biztosan tudod, tee olyan okos vagy! – fordult az elefánthoz Beea.

- Sajnos én sem tudom – lóbálta az ormányát Ibrahim. – Talán tartanak benne valamit.

- Ugyan, ez butaság! – mondta nevetve Gerzson, aki (természetesen Grizelda társaságában) éppen akkor ért oda hozzájuk. – Ezzel csinálnak meleget.

- Úgy van – helyeselt Edvin, aki szintén ekkor csatlakozott a csoporthoz. - Evvel fűtenek. Ez egy kályha, pontosabban kandalló.

- És mik azok odafent azon a párkányon? – érdeklődött kíváncsian az oroszlán.

- Az, ahogy látom, egy óra, a többi pedig valószínűleg csak dísz tárgy.

- Akkor másszunk fel és nézzük meg! – kiáltott fel lelkesen Bonifác.

- Te könnyen beszélsz! – bosszankodott az elefánt. – Egy majomnak négy keze van. Én az ormányommal sok mindent meg tudok csinálni, de fára mászni nem.

- Mindenhová fel lehet jutni, csak meg kell találni a módját – mondta Edvin. – Küldjük csak előre Bonifácot, keressen nekünk valamilyen odavezető utat.

Úgy is történt. A majom ügyesen megkapaszkodva a csempék hézagaiban hamar feljutott a kandalló párkányára és megállapította, hogy annak hátsó fele lépcsőzetesen van kialakítva, így a többiek is fel tudnak jönni.

El is indult a csapat felfelé és végül nagy nehezen ők is elérték a párkányt, amelynek közepén egy szép óra állt, körülötte pedig különféle figurák, kis házak, bögrék, csengő és egyéb érdekes tárgyak.

Nem sokkal a párkány felett magasodott a kályha teteje, de arra a mászáshoz nem szokott plüss állatkák nem tudtak feljutni. Egyedül a

majomnak sikerült oda is felmászni. Csodálatos látvány tárult a szeme elé: körbe pillanthatott az egész szobán. Hátra fordulva észrevette, hogy a kályhából kiindulva egy fehér kábel vezet egy, a falon lévő barna doboz felé. Gyorsan lemászott, hogy közelebbről is megszemlélje. A dobozon egy piros és egy zöld gombot látott.

Bonifác úgy vélte, a gombok arra valók, hogy megnyomják őket és úgy érezte, neki is feltétlenül meg kell nyomnia azokat. Nem habozott soká. Elsőnek a zöld gombot nyomta meg, de nem történt semmi. Újra megnyomta, de eredménytelenül. Már éppen vissza akart mászni a többiekhez, akik eközben a kilátásban gyönyörködtek, de gondolt egyet és előbb megnyomta a piros gombot is. Nagy öröme a gomb megnyomása után csaknem azonnal a dobozon kigyulladt egy kis piros lámpa, amelyet eddig nem vett észre.

Újra megnyomta a piros gombot, de nem történt változás, a lámpa tovább égett. Ekkor eszébe jutott, hátha most a zöld gombot kell megnyomni. Így is tett és nem csalatkozott, mert a lámpa elaludt. Most már tudta, mit kell tennie, ismét a piros gombot nyomta meg és persze újra kigyulladt a lámpa. Tetszett neki a játék, egy darabig elszórakozott a gombok nyomogatásával, de végül megunt és úgy döntött, visszamegy a többiekhez. Utoljára a piros gombot nyomta meg, mert tetszett neki a kis lámpa.

Kilátás a kandalló párkányáról

- Hadd égjen - mondta, azután a kábelén visszamászott a kandalló párkányára, ahol éppen Gerzson tartott előadást a többieknek az egyes, fentről látható berendezési tárgyak használatáról.

- Tudjátok, mi kutyák tudunk legtöbbet az emberekről - magyarázta. – Hiszen mi vagyunk az ember legjobb barátai. Nincs még olyan állat, amelyik többet tudna az emberek szokásairól.

- Na, azért mi macskák is tudunk róluk valamit – mondta kissé sértődötten Grizelda.

- Nem szívesen mondok ellent nagyobbaknak – szólt közbe Edvin – de vannak dolgok, amelyekről legtöbbet mi egerek tudunk, mert mi olyan eldugott helyekre is bejutunk, ahová más nem.

- Milyen hőség van ma – szakította meg a vitát Barnabás, akit vastag bundája is melegített.

- Tényleg, mitől van? – kérdezte Baltazár is. – Az előbb még nem volt itt olyan meleg!

- Nem a szoba meleg – állapította meg rövid vizsgálódás után Gerzson – hanem maga a kandalló! Lehet, hogy Ili néni bekapcsolva hagyta a fűtést?

- Nagyon meeeleg van – bégetett panaszosan Beea. – már a csempe is forró. Jujj, meg is égeteeett! – Menjünk le innen gyorsan, mert megsülök. Báránysült lesz belőlem.

Tényleg, egyszeriben olyan meleg lett, hogy szinte elviselhetetlen lett a párkányon. A bárány ijedelme átragadt a többiekre is mindannyian egyszerre, egymást lökdösve kezdtek lefelé indulni. Már csaknem kitört a pánik Szerencsére Ibrahim nem veszítette el lélekjelenlétét:

- Ne ilyen eszeveszetten – állta útját a lefelé tolongók élén haladó Agenornak. – Várjunk még a meneküléssel és gondolkodjunk egy kicsit!

- Úgy van! – csatlakozott az elefánthoz Edvin. - Amikor feljöttünk ide, még nem volt a kandalló meleg – mondta, majd gyanakodva fordult a majomhoz: - Mit csináltál odalent az előbb, Bonifác?

- Semmit! – utasította vissza a gyanúsítást a majom. – Csak megnéztem azt a barna dobozt és nyomogattam egy kicsit rajta a gombokat.

- Milyen gombok voltak rajta? – kérdezte Grizelda, aki már kezdte érteni, mi történt.

- Volt egy piros és egy zöld - mondta megszeppenve Bonifác. – A pirossal meggyújtottam egy kis piros lámpát, amit a zölddel lehet kioltani. – Ennyi volt az egész, a kis lámpa most is ég.

- Akkor nincs semmi baj – mondta Gerzson, aki ugyancsak rájött, mi történt. – Most azonnal mássz le és nyomd meg a zöld gombot. Ti pedig – fordult a többiekhez – nyugodjatok meg. Mindjárt megszűnik a fűtés és a hőség.

Így is lett. Ahogy a majom kikapcsolta a kandalló fűtését, az rögtön hűlni kezdett. Így azután a kis turistacsoport újra elhelyezkedett a párkányán,

és megnyugodva folytathatta volna a kirándulást, ha hirtelen hangos kiabálás és sikoltozás nem ijeszti meg őket, amely a fürdőszoba irányából hallatszott.

Amíg ugyanis ők a fűtéssel voltak elfoglalva, mások tovább mentek. Először ők is megálltak a kandalló előtt, de túl nagy volt ott a csoportosulás, ezért tovább indultak. Kimentek a nagyszobából, és mindjárt jobbra egy ugyancsak nyitott fehér ajtót láttak. Az ajtón benézve fényes csöveket és csillogó fehér berendezéseket pillantottak meg. Az egyik csőből lassan csepegett a víz (Úgy látszik, Ili néni mégsem jól zárta el a csapokat!).

- Mi lehet itt? – kérdezte Jeromos, aki, annak ellenére, hogy víziló volt még sohasem hallott fürdőszobáról.

- Ez a fürdőszoba – világosította fel Bianka. – Itt szokott a néni mosakodni, fürödni.

A vízhez kötődő állatok, Jeromos, a kért kis kacsa, Erika és Edina, azonnal úgy döntöttek, ezt alaposabban fogják tanulmányozni. Hozzájuk csatlakozott a ló és két kutya, Milán és Bianka, míg a csoport többi tagja további helyiségek felderítésére indult.

A kis csoport természetesen legelőször a csöpögő csapot akarta közelebről tanulmányozni. Szerencsájük volt, mert a mosdó mellett (annak a csapja csepegett) kis létra volt a falhoz támasztva, azon felmászva fel is jutottak a mosdó pereméig.

- El kellene zárni ezt a csapot – morgott Milán. – Ha nem zárja el valaki, Ili néni sok vízdíjat fog fizetni.

Ezzel mindenki egyetértett, de sehogy sem tudták, mit tegyenek. Végül a két kutya kiokoskodta, hogy a csap oldalán elhelyezett kart kell lefelé vagy felfelé elmozgatni. Jeromos mindjárt rá is kapaszkodott és sikerült is lehúznia. Abban a pillanatban az eddig csepegő csapból széles sugárban kezdett ömleni a víz. A mosdó peremén álldogáló plüss állatkák riadtan félre ugrottak a fröcskölő víz útjából, csak Edinának nem sikerült, őt egy eltévedt vízszugár lesodorta a mosdóba. Ott úszkált sikoltozva az alul felgyülemllett vízben. Erika, a kis kacsa testvére ijedten hápogott, a többiek pedig hangosan össze-vissza kiabáltak. Ez volt az a hangzavar, ami a kandalló peremén levőket megijesztette.

Egyedül Milán őrizte meg hidegvérét és rákiáltott a vízilóra.

- Jeromos, azonnal nyomd felfelé azt a kart!

A víziló nekiveselkedett, de csak félig sikerült felnyomnia a kart, a víz ugyan már nem sugárban ömlött, de így is inkább folyt, mint csöpögött. Akkor Milán is nekilátott, felmászott Jeromos vállára és egyesült erővel sikerült is a kart annyira feltolni, hogy még a csöpögés is megszűnt.

A vízcsap tehát el lett zárva, de a kiskacsa még mindig ott fetrengett vizesen a mosdó közepén. Próbálkoztak összekapaszkodva elérni, de sehogy sem sikerült. Ekkor Biankának mentő ötlete támadt.

- Jaroszláv, gyorsan szaladj és hívd ide Gertrúdot – szólt rá a zavarodottan tibláboló lóra.

Jarosláv szót fogadott elrobogott és rövidesen visszaérkezett a bagoly kíséretében. Gertrúd azonnal megértette a helyzetet, leröppent a kiskacsához és csőrébe kapva visszarepült vele a többiekhez.

- Máskor jobbam vigyázzatok! - intette a hálálkodó csapatot. - Szerencsétek, hogy Edina nem volt nekem túl nehéz. De mit csináltatok volna, ha ez a melák víziló esik bele a mosdóba?

- Hol vannak a többiek? – kérdezte a kíváncsi Salamon

- Az előbb láttam egy csoportot a kandallónál – felelte a bagoly – a többiek pedig, úgy tudom, a konyhában vannak.

És valóban Milike, Tivadar, Manfréd, Filoména, Randolph a kandúr, a többi medve és kutya, valamint természetesen az egerek, Elemér és Ervin a konyhát és a hozzá tartozó éléskamrát látogatták meg. Mindannyiukat izgatta ugyanis minden, ami az evéssel összefüggött, bár nyilván nem ugyanazok az ételek érdekelték Milikét, a tehenet és Manfrédet, az oroszlánt.

A konyha csalódást okozott a látogatóknak, mivel ott csak edényeket, és evőeszközöket találtak, de semmilyen ehetőt sem. Filoména meg is jegyezte:

- Miféle konyha az, ahol nincs étel?

- A konyhában az ételeket csak elkészítik – világosította fel a nyulat Elemér. – Az élelmiszereket az éléskamrában tartják, és a hűtőszekrényben.

Így a csapat átvonult az éléskamrába és megnyugodva állapították meg, hogy a polcok tele vannak élelmiszerekkel, zöldségekkel, fűszerekkel, konzervekkel és befőttekkel. Az utóbbiak különösen a medvéket izgatták. Herbert fel is mászott, hogy közelelről szemlélhesse meg az eper dzsemeket.

Sajnos ez az ötlet nem mutatkozott jónak, mert ahogy minden oldalról körüljárta a befőttes üvegeket, az egyiket véletlenül meglökte, az lezuhant, összetört és a finom eperdzsem a padlóra ömlött.

- Mit csináltál, te ügyetlen, - szidta testvérét Mózes. – Mit fog ehhez Ili néni szólni?

- Bizony, ezt sürgősen el kell takarítani! – mondta határozottan Manfréd, aki amúgy is csalódott volt, mert az éléskamrában semmi húsfélével nem találkozott. – Azonnal keressetek valami seprőfélét!

A két medve bűnbánóan elindult seprőt és lapátot keresni, amíg a többiek az éléskamrát elhagyva visszatértek a konyhába és az ott álló hűtőszekrényt próbálták kinyitni. Manfrédnek a kutyák és egerek segítségével a hűtőszekrény ajtajába kapaszkodva, hosszú erőlködés után sikerült kinyitnia azt.

Elsőnek Randolph mászott fel, utána a két kutya, majd a kis tehén. Utolsónak Manfréd maradt, a többiek letről figyelték, mit csinálnak. Nem volt könnyű dolguk, polcról polcra kellett mászniuk, hogy mindent megnézhessenek. Persze közben a hűtőszekrény nyitva maradt, de ez a legkevésbé sem zavarta őket.

Az alsó polcon Milike nagy örömmel fedezte a fel zacskós és dobozos tejeket, míg az oroslán és a kutyák a felső polcon lévő kolbászoknak és felvágottaknak örültek legjobban. Talán estig is ott maradtak volna, ha Filoména hirtelen el nem kiáltja magát:

- Gyertek le azonnal és csukjátok be a hűtő ajtaját, mert már csöpög belőle a víz!

És valóban, a nagy felderítésben senki sem gondolt mindeddig arra, hogy miután a hűtőszekrény ajtaja nyitva maradt, a benne levő megfagyott élelmiszerek és a falakra fagyott jég is megolvadt.

Hanyatt-homlok ugráltak le polcról polcra, hogy végül becsukhassák az ajtót. Lent azután összegyűltek megbeszélni, hogyan csináljanak rendet.

- Mindent el kell takarítani, a törött befőttes üveget a szemébe kell dobni, a helyét felmosni, a hűtőszekrényből kifolyt vizet feltörölni, a kandallón levő tárgyakat, amelyeket elmozdítottatok, helyrerakni – adta ki az utasítást Gertrúd, aki ugyancsak értesült a konyhában történekről, - különben Ili néni, aki holnapután hazaérkezik, rájön, hogy mindezt mi csináltuk. Javaslom, hogy a munkát Ibrahim vezesse.

Az elmondottakkal (kivételesen) mindenki egyetértett. Az elefánt három csapatra osztotta a szörmeállatokat és éppen meg akarták kezdeni a takarítást, amikor Beee felkiáltott:

- Hová lett Milike!?

Körülnéztek és rájöttek, a kis báránynak igaza van, barátnője nincs sehol.

- Utoljára a hűtőszekrényben láttam a tejes dobozok között – jutott eszébe hirtelen Filoménának. – Biztosan bennfelejtették.

Újra nekiestek hát a hűtőszekrény ajtajának. Amikor végre sikerült kinyitniuk, az első polcon meglátták a didergő tehénkét.

- Gyere le Milike! – kiáltott rá Ibrahim, de a kis tehén a fejét rázta.

- Nem tudok, odafigytem egy tejeszacskóhoz – mondta vacogva.

Nem volt mit tenni Manfrédnek és a kutyáknak újra fel kellett mászni. Hárman tudták nagy erőlködés árán leválasztani Milikét a tejeszacskóról és levinni. Csak azután tudtak nekifogni a takarításnak.

Így végződött a nagy kirándulás. Amikor Ili néni harmadnap hazaérkezett, semmit sem vett észre, mert a kirándulók az első napi kiruccanás okozta élvezet után a hátralevő két napot rendrakással és takarítással töltötték.

10. Ili néni születésnapja

Egyik reggel Gertrúd izgatottan repült át a szobán. Mielőtt leszállt volna a dívány közepén, már messziről kiabált.

- Gyertek ide gyorsan! Nagyon fontos hírt hoztam!

Ide-oda topogott, alig tudta kivárni, amíg a többiek odaérnek, márpedig ahhoz kellett egy kis idő, amíg például Jeromos és a két kis kacska lemászik a rózsafa asztalról és felmászik a díványra. Közben a közélről érkezők is kezdtek türelmetlenek lenni. Különösen Manfréd morgolódott, akit ismét, ezúttal megszokott délelőtti álmából vertek fel.

- Bökd ki már, mi az a fontos hír – sürgette bosszúsan a baglyot – hadd menjek már vissza szunyókálni.

- Ne türelmetlenkedj – utasította vissza a sürgetést Gertrúd. - Én is alig várom már, hogy elmondhassam, de csak akkor, ha mindannyian itt lesznek

Végre mindenki ott volt és a bagoly elkezdhetette beszámolóját.

- Kihallgattam Ili néni és Zsuzsa barátnője beszélgetését és megtudtam, holnapután lesz Ili néni születésnapja!

A bejelentés vegyes fogadtatásra talált. Többen csalódottan csóválták a fejüket, nem értették miért olyan fontos ez. Randolph meg is kérdezte:

- Örülünk neki, de mi közünk van hozzá?

- Hát nem értitek? – bosszankodott a bagoly. – Nekünk is meg kellene ajándékoznunk, hiszen annyira szeret és gondoz bennünket.

- Igazad van, de hogyan – kérdezte Valentin. – Honnan szerezzünk neki ajándékot, hiszen nem is mehetünk ki a lakásból.

- Nem is úgy gondoltam, hogy vegyünk neki valamit – intette le türelmetlenül Gertrúd. – De fel kellene köszöntenünk.

- Azt hiszem, elájulna, ha egyszerre csak elébe állnánk – jegyezte meg Ibrahim a többiek hangos derűlsége közepette.

- Igazatok van, erre nem gondoltam – ismerte be szomorúan Gertrúd. – sajnos, le kell mondanunk az ünneplésről.

- Azt hiszem, mégiscsak van lehetőség arra, hogy felköszöntsük Ili nénit – szólta közbe Edvin. – Éjszaka, amikor alszik, mindannyian odaállunk elébe, felébresztjük és felköszöntjük. Azt fogja hinni, hogy álmodik.

- Ez valóban jó megoldás – mondta kis gondolkodás után Ibrahim.

- Akkor pedig rajta! Azonnal fogjunk hozzá a köszöntés megszervezéséhez, úgyis kevés időnk van a köszöntők betanulására – adta ki az utasítást a bagoly.

Evvel mindnyájan egyetértettek és azonnal nekifogtak az ünneplés megszervezéséhez. A következő két nap lázas tevékenységben telt el. A születésnap előtti este Ili néni korán lefeküdt, mert másnap sok munka várta, felkészülni az őt felköszönteni kívánó barátnői látogatására. Amikor már

biztosak voltak abban, hogy elaludt, az egész állatsereglet átvonult a hálósobába (nyár lévén az ajtók nyitva voltak), felmásztak a néni ágyára, felsorakoztak vele szemben a paplanján és elkezdődött az ünnepség.

Ili néni köszöntése

Gertrúd középre állt az alvó néni elé és fennhangon megszólalt:

Kedves, szeretett Ili nénink!

Azért jöttünk ide, hogy születésnapod alkalmából elmondjuk neked jókívánságainkat. Kérlek, fogadd szeretettel!

Ili néni felébredt, kinyitotta a szemét és mintegy félálomban bámulta az egybegyűlt állatseregletet.

Gertrúd folytatta:

Hallgasd meg először az emberek közvetlen környezetében élő állatok jókívánságait!

Ekkor előállt az öt kutya: Gerzson, Bikfic, Milán Bianka, Zülfikár, a két macska, Grizelda és Randolph, mögöttük pedig a három egér: Edvin Ervin és Elemér sorakozott fel, majd belekezdtek a köszöntőjükbe.

**Kutyákat, macskákat minden sarkon láthat,
Mi vagyunk, akikkel tele van a házad.
A lakótársaid, barátaid vagyunk,
Veled együtt töltjük el az egész napunk.
Illendő tehát: a köszöntést mi kezdjük
Mi kutyák, macskák....**

(Ekkor előugrott a három egér és közbekiáltott:)

**..... az egerekkel együtt!
Hadd kívánjunk neked minden jót és szépet
Szerencsét, örömet és jó egészséget.**

Az emberek legközelebbi lakótársai a kutyák, macskák és persze az egerek köszöntését zajos taps kísérte, majd a záró sorokat a többi állat hangosan ismételte.

Utánuk a szelíd, főként növényevő állatok köszöntője következett. Előállott Beeea, a bárány, a tehénke, a ló, a két kis kacsa, Erika és Edina, a mókusok, Filoména, a nyúl, Tivadar, a sündisznó, és kórusban kezdték köszöntőjüket:

**Hogyha körül nézel kerten, erdőn, réten,
Közel a házadhoz, vagy a messzeségben
Ha meglátogatod közben egy barátod,
Valamelyikünket biztosan meglátod.
Most tehát mirajtunk a köszöntés sora:
Kívánjuk, ne legyél boldogtalan soha!
Mi is kívánunk hát minden jót és szépet
Szerencsét, örömet és jó egészséget.**

A köszöntőt ezúttal is nagy taps kísérte és a többiek kórusban ismételték a köszöntő utolsó sorait.

Utolsónak az egzotikus, vadon élő állatok, az oroszlánok, a víziló, Ibrahim az elefánt, a kis orrszarvú, Valentin, a tigris, a két majom és Alfonz, a koala sorakoztak fel és kezdték köszöntőjüket.

**Noha mind külhoni vadállatok vagyunk,
Idehaza csak az állatkertben lakunk,
De ha lakásodban meglátsz egy oroszlánt
Ha az szőrmeállat, biztos lehetsz nem bánt.
Így mi sem maradunk el a köszöntésben
Felsorakozunk hát itt, előtted szépen,
Azt remélve e pár afrikai állat:
Jókívánságaink mind valóra válnak.
Kívánunk hát mi is minden jót és szépet
Szerencsét, örömet és jó egészséget.**

Természetesen a vadállatok köszöntését is megtapsolta a közönség és elismételte az utolsó két sort.

Amikor azután végre elcsendesedtek, Gertrúd intett és az egész állatsereglet felsorakozott, hogy együtt elmondják a közös köszöntőt, amely így szólt.

**Elmondottuk külön-külön mondókánkat
De azért nem vagyunk mi valódi állat.
Plüssállatkák vagyunk, olyan játék félék
Bár úgy viselkedünk mostan mintha élnénk.
Ezt a kis ünneplést, kérjük, nézd el nekünk,
Azért jöttünk ide, mert nagyon szeretünk.
Mind kívánunk neked minden jót és szépet
Szerencsét, örömet és jó egészséget.**

A kórusban elmondott köszöntőt dörgő taps kísérte, amelybe néhány „éljen-éljen” vegyült, de azután Gertrúd intésére elcsendesedtek és halkan visszavonultak a szobájukba.

Másnap reggel Ili néni korán ébredt. Valami nagyon kellemes érzés fogta el, nem tudta miért, amíg rá nem jött – az éjszaka történte miatt. Gyorsan felkelt, a telefonhoz sietett és felhívta legjobb barátnőjét.

- Képzeld, Marikám! – kezdte mesélni – az éjjel olyan csodálatos, gyönyörű álmom volt!

Hát eddig tartott a mese, kedves olvasók. Ili néni kis állatkertjében azóta is sok érdekes dolog történt, de ezt most nem fogom elmondani, mert ennek a mesének

V É G E

